

JEGYZETEK ÁMÓS PRÓFÉTA KÖNYVÉHEZ

(Orbán Kálmán lelkipásztor)

¹Ámos 1.1 Ámósz beszédei, aki a tekóai pásztorok közé tartozott. Ezt látta Izráelről Uzzijjának, Júda királyának, és Jeroboámnak, Jóás fiának, Izráel királyának az idejében, két évvel a földrengés előtt. ²Ezt mondta: Felharsan az ÚR hangja a Sionról, mennydörög Jeruzsálemből; gyászba borulnak a pásztorok legelői, és elszárad a Karmel teteje. ³Így szól az ÚR: Három, sőt négy vétke miatt nem bocsátok meg Damaszkusznak, mert vas cséplőszánokkal csépeltek Gileádot. ⁴Ezért tüzet bocsátok Hazáél házára, és az megemészti Ben-Hadad palotáit. ⁵Letöröm Damaszkusz zárait, kiirtom az Áven-völgyből az uralkodót, és Bét-Édenből a fejedelmet. Fogságba megy az arám nép Kírbe - mondja az ÚR. ⁶Így szól az ÚR: Három, sőt négy vétke miatt nem bocsátok meg Gázának, mert a foglyokat mind elhurcolták, és kiszolgáltatták Edómnak. ⁷Ezért tüzet bocsátok Gáza várfalára, és az megemészti palotáit. ⁸Kiirtom Asdódból az uralkodót, és Asekelónból a fejedelmet. Azután Ekrón ellen fordulok, elpusztul a filiszteusok maradéka is, - mondja az én Uram, az ÚR. ⁹Így szól az ÚR: Három, sőt négy vétke miatt nem bocsátok meg Tírusznak, mert a foglyokat mind kiszolgáltatták Edómnak, nem törődtek a testvéri szövetséggel. ¹⁰Ezért tüzet bocsátok Tírusz várfalára, és az megemészti palotáit. ¹¹Így szól az ÚR: Három, sőt négy vétke miatt nem bocsátok meg Edómnak, mert fegyverrel üldözte testvérét, nem ismert irgalmat, szüntelen tombolt haragja, megőrizte dühét mindvégig. ¹²Ezért tüzet bocsátok Témánra, és az megemészti Bocra palotáit. ¹³Így szól az ÚR: Három, sőt négy vétke miatt nem bocsátok meg az ammóni népnek, mert felhasogatták Gileád terhes asszonyait, hogy megnöveljék területüket. ¹⁴Ezért tüzet gyújtok Rabba várfalán, és az megemészti palotáit harci zajban a csata napján, szélvészben a vihar napján. ¹⁵Királyuk fogságba kerül vezéreivel együtt - mondja az ÚR.

^{2:1}Így szól az ÚR: Három, sőt négy vétke miatt nem bocsátok meg Móábnak, mert mésszé égette Edóm királyának csontjait. ²Ezért tüzet bocsátok Móábra, és az megemészti Kerijjót palotáit. Csatazajban hal meg Móáb népe, harci lárma és kürtzengés közben. ³Kiirtom belőle a bírót, és vele együtt minden vezérét megölöm - mondja az ÚR.

Ahogy az felolvasott rész első mondataiból hallottuk, Ámós próféta Uzziásnak, Júda királyának és Jeroboámnak, Izráel királyának az idején végezte prófétai szolgálatát. A két részre, Júdásra és Izráelre szakadt országrészek élete ebben az időben gazdasági szempontból nagyon jó. Megközelíti a gazdagságuk a salamoni idők gazdagságát. Ez nem csak bizonyos jólétet jelent, hanem biztonságot is, hiszen a környező népek nem fenyegetheti olyan könnyen a megerősödött országot. Ámós életének időszakát is behatárolhatjuk nagyjából, hiszen tudjuk azt, hogy ez a két király mikor uralkodott. Uzziás i.e. 783 - 742, II. Jeroboám pedig 786 - 746.

Ámós foglalkozására nézve pásztor volt. A könyv arra enged következtetni, hogy saját juhait, marháit legelteti. A pásztorokodását kiegészíti vadfüge gyűjtéssel, amivel valószínűleg kereskedett.

A első üzenet, amit szeretnék hallhatóvá tenni ennek a fejezetnek, könyvnek az alapján az az, hogy a Bibliában mindenütt az Ige, Isten kijelentése, szava van a középpontban. Az emberek, népek élik a maguk életét, nyomorúságban, örömben, bűnökben. Sokféle élethelyzet van a Bibliában. Néha fel is hangzik az a kérdés, hogy hogyan lehetnek ezek a történetek benne? Ez a kérdés azért rossz, mert elárulja a kérdező figyelmetlenségét. Hiszen a történetekben ott van Isten szava. Megszólal. Isten beleszól az ember, a világ életébe. Ez a szó formálja az emberi életet, áldást vagy ítéletet jelent az ember számára. A kettőt együtt kell látni, hallani: Ami van, ami jellemzi az emberi életet, ami történik az emberrel és amit Isten mond az ember számára.

Pál apostol, amikor a lelki ajándékokról szól a korinthusi gyülekezetnek, akkor elmondja, hogy Istennek sokféle ajándéka van jelen a gyülekezetekben. Csodálatosak ezek az ajándékok, legyen a nyelveken szólás vagy pedig a csodatevő erők munkája. Mondanivalójának a végén megjegyzi: Törekedjete a fontosabb, a hasznosabb ajándékokra, leginkább arra, hogy prófétáljatok

Csodálkozva halljuk Pál szavait, s néha kimondjuk, hogy nem értjük pontosan azt, hogy mit akar mondani. De, ha Ámós könyve felől / vagy bármelyik prófétai könyv felől közelítjük meg Pál apostol szavát, akkor megértjük, hogy valóban ez a legfontosabb, a prófétálás. Mi élünk valahogyan, életünket jellemzi sok minden, de mindehhez van Istenek szava. Akkor lesz az Istentiszteletünk teljes, ha benne megszólal Isten szava, ítélete, tanácsa a mi életünk dolgaival kapcsolatosan. Akkor lesz a mi keresztyén életünk teljes, ha lesznek Igék a szívünkben, amiket felülről kaptunk, Isten mondott nekünk.

Ezek nélkül a felülről megszólaló Igék nélkül eltévedünk, kudarcot kudarokra halmozunk, reménytelenné válik az életünk. A felülről megszólaló Igék nélkül önmagunk körül kezdünk forogni és beleszédülünk ebbe a céltalan forgásba.

Nincsen fontosabb kérdés annál, mint az, hogy van-e a gyülekezetben megszólaló prófétai szó, Istentől érkező Ige, vagy nincsen.

Vannak olyan Igék, amiket minden hitben élő ember hallott, és ami minden hitben élő embernek az életét megváltoztatta. Istennek, a mi életünk felé megszólaló szava Jézus Krisztus, aki mindannyian ismerünk, ha hitben éljük az életünket. Különbféle helyzetekben hallottuk meg Jézus nevét, de amikor meghallottuk, akkor Jézus Krisztus neve által megváltozott az életünk.

Néhány egyszerű példát mondanék. Valaki talán úgy élte az életét, hogy elcsüggedt az életében lévő sokféle sikertelenség, gond baj miatt. Talán azt mondta, hogy: Nem ér ez az élet semmit, mert nem vagyok képes úrrá lenni a gondjaim felett. És Jézus neve, amikor elhangzott, amikor meghallotta ez az ember, akkor úgy hallotta meg Jézus nevét, Ő Az, Akit, ha befogadunk az szívünkbe, általa a reménytelen, kilátástalan életünk örök életté válik. Távolokat, célokat, lehetőségeket nyert életté.

Valaki úgy érzi, hogy elhagyottan, magára hagyottan éli az életét, és ez terheli őt. Amikor Jézussal találkozik, amikor Jézus jelenlétét átéli, akkor azt éli át, hogy Isten elküldte Jézust, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet. Azt éli át, hogy úgy szereti őt az Isten, hogy egyszülött Fiát adta érte.

Sokféle módon fogalmazhatjuk meg azt, hogy Isten szava, Jézus Krisztus, hogyan szól bele emberek életébe. A lényeg azonban az, hogy nekünk elsőrenden nem arra van szükségünk, hogy meditáljunk a dolgainkról, hogy saját életünket újra és újra átgondoljuk, hogy megtaláljuk a megoldást, a kiutat. Arra van szükségünk, hogy Isten élő Igéje, élő Szava beleszóljon az életünkbe. Mert változás, gyógyulás, megoldás csak ott van, ahol Isten szól, beleszól a dolgokba. Erről tanúskodik az egész Szentírás.

A gyülekezetben, az egyházban Isten kiválaszt embereket arra, hogy az Ő szavát meghallják és meghirdessék. Ők azok, akik Istentől próféta küldetést nyertek. Erre kaptak elhívást.

Nem feltétlenül képzett lelkészek. Hitben élő emberek, akiknek Isten megnyitotta a szemét, hogy lássák azt, amit látni kell, hallják meg az Ő szavát. Ennek a könyvnek a kezdetén azt olvassuk, hogy ezek Ámósnak, a tékoabeli

pásztornak és fügekereskedőnek az Igéi. Azok az Igék, amiket hallott, látott és amikkel kapcsolatosan megbízatást kapott, hogy mondja el ott, ahova az Úr azokat az Igéket küldeni akarja.

Az Ámósnak adott Igék itt sorakoznak ebben a könyvben, mint drágagyöngyök, amiket Istentől vett át és adott tovább.

Mindez azt jelenti a számunkra, személyesen megfogalmazva, egyének, gyülekezetek, népekre értve: Életednek van valamilyen tartalma. Mindazzal kapcsolatban, ami az életedben van, Istennek van mondanivalója a számodra. Ha meghallod az Ő szavát és elfogadod, akkor ez életet jelent a számodra. Ha nem hallod meg, vagy nem akarsz meghallani, vagy elutasítod, akkor életednek nem lesz megoldása, akkor nem kerülsz ki soha abból a labirintusból, amiben eltévedtél. Életbevágóan fontos számodra Isten szava!

Ezért mondja Pál apostol, hogy az lenne a legjobb, ha minden hitben élő ember megnyerné a prófétálás ajándékát, ha Isten minden hitben élő embert használna ilyen módon. Mert nagyon sok személyes Igéje van Istennek, aminek célba kellene jutni.

Ámós neve is megérteti velünk azt, hogy a prófétai szolgálat nem könnyű szolgálat. Hiszen az **ÁMASZ** szócska azt jelenti: **felemelni, hordozni, megterhelni.**

A próféta küldetésének első nagy nehézsége abban van, hogy személyesen Istentől kell átvennie az üzenetet. Nem kitalálja, nem rádöbben, hanem Isten trónja előtt megáll és hallja, hogy „ló ámar Jáhweh”, így szól az Úr.

Az Isten előtti megállás az ember számára mindig olyan esemény, amikor Isten dicsőségének erőterében érzi magát, amikor Isten vele személyesen szól, megbízza valamivel. Olvashatunk történeteket arról, hogy a próféták, hogy esnek a földre, remegve, rettegve. Az Isten szava úgy járja át Isten szolgáját mint a tűz. Égeti belülről. Mindez csak akkor történhet meg, ha Isten minket emberek felemel magához, és ha alkalmassá tesz arra, hogy megálljunk Őelőtte, átvegyük az Ő Igéjét.

A következő próba az, amikor az ember megérkezik ahhoz, akihez Isten küldte és el kell mondania Istennek üzenetét. Jeremiás vallomás tükrözi talán a legjobban ezt az állapotot, amikor ezt mondja róla: „**Rászedtél, Uram, és én hagytam, hogy rászedj. Megragadtál, hatalmadba ejtettél! Nevetnek rajtam egész nap, engem gúnyol mindenki.... Az Úr Igéje csak gyalázatot és gúnyt**

szerezett nekem egész nap. azt gondoltam: Nem törődöm vele, nem szólok többé az Ő nevében. De perszelő tűzzé vált szívemben, csontjaimba van rekesztve. Erőlködtem, hogy magamban tartsam, de nincs rajta hatalmam. Hallottam, hogy sokan suttojják: ... Jelentsétek föl! Föl is jelentjük! Akik jóakaróim voltak, mind bukásomra várnak: Talán rá lehet szedni! Hatalmunkba ejtjük, bosszút állunk rajta!... Átkozott az a nap, amelyen születtem.. Átkozott az az ember, aki hírül vitte apámnak, hogy fiúgyermek születt, és nagy örömet szerzett neki!..."

Bizony „Isten szava élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme és lélek, az ízületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait. Nincsen előtte olyan teremtmény, amely rejtve volna előtte, sőt mindenki mezítelen és fedetlen az Ő szemei előtt. Neki kell majd számot adnunk.”

A próféta, az Ige hozója, hirdetője két tűz között éli az életét. Fölötte ott van Isten, a világ Ura, aki Őt küldi, s előtte pedig az ember, aki lázad, aki visszautasítja az Igét. És az emberrel együtt ott vannak még olyan erők, amelyek nem érdekeltek abban, hogy az Ige szóljon.

Akit Isten prófétájává választott, arra nagy terhet tett. Annak szüksége van arra, hogy erőt kapjon minden nap, hordozni, felemelni tudja ezt a terhet. Járnai tudjon, élni tudjon vele.

A felolvasott történetben azt látjuk, hogy az első részletében a szomszédon népek felé megszólaló próféciák találhatók. Ezek a népen nem tartoznak Isten népének gyülekezetéhez. Pogány népek. De Istennek van hozzájuk szava. Ítéletes Igék hangzanak el, azok miatt a gonoszságok miatt, amiket ezek a népek elkövettek. A próféta szörnyű kegyetlenkedésekről beszél, amiket Isten ítéletével sújt.

Ha egyszerűen akarok fogalmazni, akkor azt kell mondani, hogy a Bibliának ebből a részéből is láthatóvá válik az, hogy a bűnnek mindig van következménye. A tettek nem tűnnek el nyomtalanul. Minden cselekedet megtermi a gyümölcsét.

Az ember ezen a világon nem tehet akármit, éppen ezért. Istennek van törvénye, akarata erre a világra nézve, és ha az embert az nem tartja be, akkor annak következménye lesz.

Ahogy minden időben, úgy a mai ember is azt gondolja, hogy bármit megtehet, ha kedve tartja és lehetőségében áll. Gondolok itt a környezetrombolásra, arra

az életstílusra, ami a mai embert jellemzi. A lélektelen pénzimádatot, a szeretetlenséget, a társadalmi igazságtalanságokat. Minden gonoszságnak, minden rossznak konkrét, s elháríthatatlan következményei vannak. És természetesen azt is mondhatjuk, hogy minden jónak is hasonlóképpen megvan a következménye. Az a nép, amelynek van képessége, akarata, elszánása a jóra, az a nép gyönyörködni fog annak az áldásaiban.

Itt még nincsen szó feltétlenül hitről, Istenről. Csak a próféta tudja azt, hogy ez így működik és azok az emberek, akiknek Isten a szívébe bölcsességet adott.

Isten, Ámós próféta által szól a környező népekhez, kijelenti számukra az ítéletet. És ebben az ítéletben van kegyelem is, hiszen az ítélet elfogadása, a bűnbánat mindig lehetőség arra, hogy visszaforduljanak a dolgok, vagy legalább változzanak.

Isten az Ő kiválasztott gyermekeit és általuk az Ő népét is, arra indítja, hogy hirdessék meg az Ő akaratát, ítéletét ebben a világban. Isten szavának hangzani kell. Ha az emberek meghallják és elfogadják, akkor abból talán bocsánat fakad, talán Isten haragja megszűnik, és nem következik be a katasztrófa.

A prófétának, Isten népének az a feladata, hogy mondja el azt, amit Isten rábízott. Ha nem teszi, akkor engedetlen, ha teszi, akkor általában azt fogja érezni, amit Jeremiás érzett. De ehhez kell, hogy legyen ereje.

Természetesen Izráel és Júda számára sem mindegy, hogy mi van a szomszédaikkal. Jobb olyan szomszédsággal élni együtt, amelyiknek házában békesség van, ahol Isten áldása valósul meg. Ezt óhajthatják, és a kijelentett Igét hirdetve tehetnek is valami érte.

Nem mindegy, hogy milyen környezetben él Isten népe. Jól érezzük ezt mi is, a mi időnkben.

Az utóbbi időben sokszor jött elő a kérdés, hogy az egyháznak mi a feladata. Mi tartozik rá és mi nem. Itt, ez a fejezet, azt mondja el nekünk, arra tanít meg bennünket, hogy minden időben prófétai küldetésünk van. Ha nem mondjuk el Isten üzenetét, akkor Isten ítélete sújt bennünket is. Nem lehet kegyesen elimádkozni a feladatot, amit Isten ránk bízott. Fel kell, hogy hangozzon az Istentől kapott üzenet. Bátran mondani kell. Halljátok meg: Ezt mondja az Úr.

*

^{2,4}Így szól az ÚR: Három, sőt négy vétke miatt nem bocsátok meg Júdának, mert megvetették az ÚR törvényét, és nem tartották meg rendelkezéseit. Tévelygésbe vitték őket bálványaik, amelyeket elődeik követtek. ⁵Ezért tüzet bocsátok Júdára, és az megemészti Jeruzsálem palotáit. ⁶Így szól az ÚR: Három, sőt négy vétke miatt nem bocsátok meg Izráelnek, mert eladják pénzért az igazat, és egy pár saruért a szegényt. ⁷Azt kívánják, hogy a nincstelenek a föld porát szórják fejükre, és elutasítják a nyomorultak ügyét. Apa és fia ugyanahhoz a nőhöz jár, így gyalázzák meg szent nevemet. ⁸Zálogba vett ruhán nyújtózkodnak minden oltár mellett, és a megbírságoltak borát isszák Istenük házában. ⁹Pedig én kipusztítottam előlük az emóriakat, akik magasak voltak, mint a cédrusok, és erősek, mint a tölgyek, de elpusztítottam gyümölcsüket fent, és gyökerüket lent. ¹⁰Kihoztalak benneteket Egyiptom földjéről, és vezettelek a pusztában negyven esztendeig, hogy birtokba vegyétek az emóriak földjét. ¹¹Fiaitok közül prófétákat támasztottam, ifjaitok közül názírokat. Nem így van-e, Izráel fiai? - így szól az ÚR. ¹²De ti a názírokat borral itattátok, a prófétákra meg ráparancsoltatok: Ne prófétáljatok! ¹³Ezért én megingatom alattatok a földet, ahogyan meginog a szekér, ha kévékkel van telerakva. ¹⁴Nem lesz menekvése a gyorslábúnak, a bátor is hiába feszíti meg erejét, a vitéz sem menti meg életét. ¹⁵Az íjász sem tud helytállni, a gyorslábú sem tud elmenekülni, és a lovas sem menti meg életét. ¹⁶A legbátrabb szívű vitéz is fegyvertelenül fut el azon a napon - így szól az ÚR.

Ámós próféta könyvének első szakaszában a környező népek felé meghirdetett ítéletes prófécia olvashatók. Röviden, egyszerűen vannak megfogalmazva ezek a prófécia. Megfogalmazásukból kiderül, hogy betelt a mérték, az ítélet hamarosan beteljesedik rajtuk.

Az idegen népek felé hirdetett prófétai beszédek után a két részre szakított országhoz, Júdához és Izráelhez küldött prófétai igék olvashatók.

Amit újra hangsúlyoznom kell az az, hogy érezhetően más módon szólal meg Isten szava a népek felé és a választott nép felé. A népeknek, akik Istenről nem tudnak, Istent nem ismerve élnek, azt kell megérteniük, hogy ebben a világban van egy mindenkire kötelező érvényű rend, amit Isten nem enged megsérteni. Ha valahol az ember megsérti ezt a rendet, akkor annak következményei lesznek. Az ember nem élhet saját tetszése, elhatározása szerint ebben a világban,

mindenféle törvényt felrúgva. Elsősorban a kegyetlenkedések, az igazságtalanság ellen fordul Istenítéletével.

A választott néppel kapcsolatosan pedig azt láthatjuk, hogy rájuk egy másféle törvény vonatkozik. Az Ő életüknek az a jellemzője, hogy Isten kijelentette magát nekik, szövetséget kötött velük. Életüknek a rendjét nem az általános törvényszerűségek szabják meg, hanem az Istennel kötött szövetségnek a belső rendje. Tőlük Isten ezt kéri számon, ennek megsértését torolja meg ítéletével.

Ez azt is jelenti, hogy az Isten nélkül élő népek úgy élnek, ahogyan akarnak, úgy boldogulnak, ahogyan akarnak. Isten kegyelmesen megengedi nekik azt, hogy éljenek, gyönyörködjenek, örüljenek, az Ő világának a szépségében. Isten általános kegyelme érvényesül az életükben. De a választottak, akik Istennel szövetségben élnek, azok úgy élhetnek ebben a világban, mint akik az Istennel kötött szövetségben feladatot, célt kaptak, mégpedig az egész teremtett világra nézve. Életükben megmutatkozik Isten élő jelenléte, áldása, végtelen szeretete. Nem sodródnak a világban, hanem Isten védelme alatt élnek, mint Isten tulajdonai. Kiváltság így élni. De ez a kiváltság azt is jelenti, hogy más szabályok, sokszor szigorúbb szabályok vonatkoznak rájuk, mint a népekre.

Ez minden időben így van. Az Istent nem ismerő emberek, és a hitre jutott emberek életére Istennek más törvényei vonatkoznak. Ha mi Jézus Krisztust elfogadtuk Megváltónknak, ha Isten szeretete, kegyelme kiáradt az életünkre, akkor ez azt jelenti, hogy a Jézus Krisztusban kötött szövetség rendje kötelező ránk nézve. Isten azt kéri számon tőlünk. Ha hűségesek vagyunk, akkor az Ő áldásai áradnak ránk, az Ő szeretete vesz minket körül, ha pedig hűtlenek vagyunk, akkor ennek következményei lesznek.

Hogy nagy ajándék, jó Istennel szövetséges viszonyban lenni, azt minden hitben élő ember el tudja mondani. Sokszor vallást teszünk arról, hogy mit is jelent számunkra a Jézus által ajándékozott új élet. És az Istennel kötött szövetség a rendjét próbáljuk egész életünkben jobban megérteni, és alkalmazni az életünkben.

A Mózes ötödik könyvében nagyon szép tanításokat olvashatunk arról, hogy a szövetségi hűség milyen áldást jelent a választottaknak. Ugyanakkor azok a figyelmeztetések is elhangzanak, amik a szövetségszegés következményeit tartalmazzák. Az ÚSz-ből, más módon, de mindenki számára érthetően megszólalnak ezek az ígéretek, figyelmeztetések.

Különböző félreértések, viták származnak abból, hogy nem mindig vesszük figyelembe azt, hogy az emberek milyen viszonyban élnek Istennel. Különböset

kell tenni. A világ számára adva van egy bizonyos rend, amit Isten megtartat, s a hitben élő ember életében pedig az Istennel kötött szövetség rendje kell, hogy érvényesüljön.

A most felolvasott részből egy rövid részletet szeretnék kiemelni, amelyben megszólal Isten ítélete Júda ellen. Azt olvastuk: **„...nem bocsátok meg Júdának, mert megvetették az Úr törvényét, és nem tartották meg rendelkezéseit. Tévelygésbe vitték őket bálványaik, amelyeket elődeik követtek.”**

Ez a kijelentés láthatóvá tesz számunkra valamit abból, hogy mit jelent Istennel szövetségben élni, és hogy milyen módon szegi meg az ember a szövetség rendjét.

Az Isten törvényét megvetették, nem tartották meg az Ő rendelkezéseit, hanem bálványukat követték, ez a panasz Júda ellen.

Olyan távolinak tűnik számunkra ez az Ige, aminek nem érezzük az aktualitását. Pedig van aktualitása!

Júda népe, amikor a bálványai után ment, akkor nem mást tett, mint azt, hogy engedte azt, hogy a szívében megerősödő vágyai határozzák meg az életét.

A bálvány az ember számára mindig az az ígéretes lehetőség, ami előtt bemutatott hódolat, aminek a szolgálata a boldogabb és a teljesebb életet jelenti.

Sokféle bálvány van az emberiség történetében, aminek a tiszteletét, imádatát valamilyen formában gyakorolják az emberek. Minden időben sokat vártak az emberek a pénztől, a gazdagságtól. Minden időben voltak olyan bálványistenek, amiknek a szolgálata a hatalom lehetőségét ígérte azoknak, akiknek erre mozdult meg a szívük. Uralkodni emberek, népek országok felett.

Ma a reklámok kavalkádjában felfedezhetők modern bálványok között az ősi bálványok is. Az emberek készségesen indulnak, amikor hallják a bátorítást: Ha ezt vagy azt megszerzed, boldog leszel, életed kiteljesedik.

Világunk életének az a törvénye, hogy kívülről jövő hatások felszabadítják az emberek belső energiáit, vágyakozását, kívánságát, önzését. Létrejön a világunkban egy hatalmas verseny. Mindenki fut a boldogabb, szebb életért.

Valaki egyszer azt mondta, hogy olyan ez, mint az Angliában szokásos agárversenyek. Húzzák a műnyulat az agarak előtt. Biztosan nem éri utol egyik sem, mert nem az a cél, hanem az, hogy versenyezzenek. Így fut a mi világunkban

az emberek a különféle műnyulak után. Ha valaki utoléri, akkor rájön, hogy nem volt érdemes futni. De ezt a nagy versenyben nem lehet elmondani, mert ez senki nem hiszi el.

A bálványok mindig így fejtik ki a hatásukat. Ígérnek sokat, kialakulhat egy nagy verseny értük, de az egész futásnak nem lesz nagyon sok értelme.

Verseny, korlátlan növekedés, modernizáció, unokáinknak megteremthető boldog jövő és sok más szlogen van, ami hajtja az agarakat, hogy egymást letiporva fussanak a műnyúl után.

Isten azt mondja erre, hogy: Teneked ezt nem engedem! Ha te is beállsz ebbe a csapatba, akkor megbüntetlek. Neked tudnod kell, hogy mindez ámítás, hazugság. A bálványokat ember készíti saját magának. A bálvány, mint ember által kitalált és elkészített eszköz nem segít rajtad, nem tesz boldoggá, nem teszi az életedet életté.

Sokszor megbotránkozunk azon, hogy az ókori emberek feláldozták a gyermekeiket a bálványisten oltárán. Magukat ostorozva, vagdalva, gyötörve hódoltak a bálványistenek előtt. Micsoda barbárság! - gondolja magában a modern ember. De, ha jól meggondoljuk, akkor meglátjuk, hogy ma pontosan ugyanezt teszik az emberek. A bálványaik tiszteletére feláldozzák gyerekeiket, családjukat, gyöttrik, ostorozzák saját magukat. A modern társadalom semmiben nem különbözik az ókori társadalomtól, csak a formái változtak az emberi barbárságnak.

Isten azt mondja nekünk: Neked ezt megtiltom! Ha te is a bálványok után futsz, akkor megbüntetlek!

Isten népének az élete más rend szerint kell, hogy formálódjon, mint a világ fiainak az élete. Tudom, hogy mindannyiunk szívében ott van a kérdés: Hogyan lehetséges ez? Ki lehet szállni ebből az örületből, ami körülvesz bennünket? Megengedheti magának valaki azt, hogy nem vesz tudomást arról, hogy ma itt Európában így élnek az emberek és annak, aki boldogulni akar, annak így kell élni?

Isten Igéje egyértelműen azt mondja, hogy: Igen! Az, ahogyan az emberek élnek, az nem helyes, és Isten népének másképpen kell élni! De hogyan lehetséges ez? A válasz úgy hangzik felénk a Bibliából, hogy az első, amit tenni kell, az az, hogy gyönyörködj az Úr törvényében. Ne a vágyaid, a kívánságaid legyen azok a hajtóerők, amik viszik az életedet, hanem az Úr Törvényében való gyönyörködés.

Tudom, megint olyat mondtam, ami látszólag távol van tőlünk. De ez csak a látszat. Hitben élve ugyanis az ember Istennel élő kapcsolatot talált. Szövetségre lépett Istennel. Ennek a szövetségnek van egy belső rendje, amit úgy mondunk, nevezünk, hogy az Úr törvénye.

Sokszor hasonlítja az embernek az Istennel való kapcsolatát a Biblia a házassághoz. A házasságnak, két ember kapcsolatának van egy belső rendje, amiben mindketten gyönyörködnek, amit mindketten féltenek és őriznek. Ez a belső törvény, rend mindennél fontosabb.

A hitben élő embernek szabad gyönyörködni abban, hogy Isten szereti Őt, hogy az Isten megtartó őrző kegyelmében élheti az életét. És mindig tudja, hogy élete nem azáltal lesz szebb, ha a bálványai után fut, hanem akkor, ha az Istennel élő kapcsolatban van. Akkor, ha az Isten rendje határozza meg az életét.

A világban az emberek futnak a boldogság után, és nem érik el soha. Isten nép pedig nem fut sehová, hanem ajándékba kapja, az Istennel való közösség ajándékaként kapja az életet. Ez a mérhetetlen nagy különbség a népek és a választott nép élete, életszemlélete között.

A világban kérlelhetetlen verseny határoz meg mindent. Isten népének életében, pedig az Isten magasztalása, dicsőítése, az Ő jóságában való gyönyörködés. A világban élő ember megszerzi, amit akar, az Isten gyermeke pedig megkapja, ajándékba, amire szüksége van.

Azért hirdetjük az evangéliumot, mert Isten Jézus Krisztusban felhatalmazott bennünket arra, hogy mindenkit hívjunk erre az életformára. Bátorítsuk az embereket arra, hogy szálljanak ki abból a halálos hajszából, amiben élnek és találjanak békét Jézus Krisztus által. Félelem, feszültség, önzés, durvaság helyett teljes meg szívük Isten magasztalásával, hálaadással.

Isten nélkül az ember csak bálványokat tisztelve és szolgálva élhet. Ezt jól felismerték a világ bölcsei. Istennel, azonban mindettől szabaddá válhat, mert nem önmagában, hanem az élő Istenbe vetette bizodalmát, aki Megtartója, Őrző Pásztorja lesz minden helyzetben.

Nagy bűn, amikor Isten népe a világ fiainak útján kezd járni. De valljuk meg, hogy nem mindig tudjuk megőrizni magunkat. A vágyak, a kívánságok, a korszellem nagy erő a mi életünkben is.

Akkor, ha az élő Istennel élünk, ha Őrá tekintünk, akkor azonban győzni lehet a bálványok felett. És akkor követhetjük Istennek azokat a parancsait, amiket ad nekünk a különféle helyzetekben. Szolgálhatjuk Őt, mert szükség van arra, hogy szolgáljunk Neki. És egyben helyére kerülnek a dolgok is. Minden a maga fontosságának, értékének megfelelő helyét foglalja el a gondolkodásunkban, életünkben.

A bálványok után futó életstílusnak nincsen jövője. Ezt tudni kell Isten gyermekeinek. Megszégyenülnek azok, akik bálványokban bíznak. A világ minden nyomorúsága, gyötrelme ebből fakad. Jövője csak annak van, aki Isten szeretetében él hálás szívvel. Aki megbecsüli, őrzi az Istennel való kapcsolatát. Jövője csak annak van, aki úgy él, hogy mindig érzi, tapasztalja: Minden jó Isten ajándéka, és Isten adja az Ő ajándékait nekünk embereknek minden emberi mértéket felülhaladó mértékben.

*

Izráel népének az életében jelentős szerepet kaptak a **próféták**, akikről tudjuk, hogy Isten aktuális üzenetét hirdették meg minden időben. Arra hívta el őket Isten, hogy valamilyen formában hallják meg az Ő szavát és hirdessék meg ott, ahová küldte őket.

A próféták feladata volt a nép mozgósítása, felrázása. Szolgálatuk így kiegészítette a papok szolgálatát, akiknek a feladata inkább az volt, hogy folyamatosan, évszázadokon és évezredekken át a vallásos élet gyakorlására, Isten tiszteletére tanítsák a népet, s annak gyakorlására serkentsék.

A próféták mellett voltak olyan emberek, akik az életükből valamennyi időt, néha talán az egész életüket is Istennek szentelték. Ezeket az embereket nevezték **názíroknak**. A mózesi törvények pontosan előírták azt, hogy egy önmagát Isten számára odaszentelő embernek mit kell tenni, hogyan kell élni. Bort nem ihatott, szőlőt, szőlőből készült ételeket sem volt szabad ennie. Nem tehetette magát semmi módon tisztátalanná. A haját pedig nem volt szabad lenyírnia a fogadalom ideje alatt.

Lehetséges az, hogy keresztelő János ilyen názír volt, aki Istennek szentelte az életét, s így lett Jézus útkészítőjévé.

Ámós próféta könyvében - ahogyan hallottuk, - a panasz, Isten ítélete azért is felhangzik Izráel fiai felé, mert **a názírokat borral itatták és a prófétáknak pedig megparancsolták, hogy ne prófétáljanak.**

Látszólag egy távoli világ számunkra ismeretlen szokásairól és problémáiról van szó ebben az Igében. De ez csak a látszat. Ha elgondolkodunk azon, hogy mi is Isten ítéletének a kiváltó oka, akkor megértjük, hogy bennünket is érint, számunkra is hordoz üzenetet. Ez az Ige megítél bennünket és megtérésre indít.

Talán kezdjük a **názírokkal** kapcsolatos kijelentéssel. Próbáljuk megérteni azt, hogy mi is a gond ezekkel a hosszabb, rövidebb ideig szerzetesi fogadalmat gyakorló emberekkel, illetve Izráel népének a velük kapcsolatos magatartásával.

Amikor a szerzetesekről beszélünk, akkor gyakran fogalmazódik meg az a gondolat, hogy az ő életformájuk az az életforma, ami a modern ember számára teljesen érthetetlen és elfogadhatatlan. Visszavonulni a világtól, önmagát korlátozva élni, állandóan imádkozni, elmélkedni, mire jó ez? Nincsen ennek semmi haszna. Az ember arra van teremtve, hogy dolgozzon, alkotson. A munkában, a különféle feladatokban, a családi élet gondjaiban kell megmutatni az embernek a hitét, ott kell vállalni az önmegtagadás útját.

Mi azonban ne mondjunk ilyen gyors ítéletet, hanem inkább próbáljuk végiggondolni azt, hogy miért is voltak a történelem folyamán mégis názírok, szerzetesek? Néha igen nagy számmal miért vállalták ezt az életformát? Ha nem lett volna értelme, akkor nem éltek volna így emberek és a társadalom sem viselte volna el őket.

Bennem a következő módon fogalmazódott meg erre a kérdésre a válasz. Az emberi társadalomra az a jellemző, hogy mindig igény van olyan emberekre, akik példaképpül szolgálnak. Életükkel, magatartásukkal példát mutatnak a kortársaiknak, embertársaiknak. Segítik a társadalmat arra, hogy egy elfogadható, konstruktív rendben élje az életét. A názírok, a szerzetesek, ha igazán odaszentelték az életüket Istennek, akkor életükből érzékelhetően sugárzott az Istennel való kapcsolatnak, Isten szentségének az ereje. Képesek voltak arra, hogy az emberek számára általánosan elfogadható, jó életrendet, erkölcsi mértéket kínáljanak.

De talán jó és nemes ügyekben, vallástalan módon is lehetséges ilyen odaszánt embereket látni, akik önmagukkal nem törődve, önmagukat nem kímélve szolgálnak valamilyen ügyet és ezzel az önpusztító, önkorlátozó magatartással példává és áldássá lehetnek sokak számára.

Nagyon fontos az, hogy ilyen emberek legyenek, mert ezek az emberek alapvetően behangolják egy társadalomnak, egy közösségnek az életét.

Példaképek, mértékadó személyiségek lesznek. Nagyon nagy szüksége van rájuk a társadalomnak.

A Bibliában különösen hangsúlyos, hogy nem általánosságban valamire szentelték ezek az emberek az életüket, hanem az Istennel való kapcsolatra. Istennek szentelték magukat. Mert az Istennel való kapcsolatban formálódik ki az igazi követendő emberi életforma, így ez a fajta odaszánás alapvető fontosságú az ember számára. Az ember ugyanis az Istennel való kapcsolatban lehet emberré. Így is nevezzük az embert: anthropolosz - felfelé néző.

Izráel fiainak bűne az volt, hogy borral itatták a názírokat. Megrontották azokat az embereket, akiknek mértékadó életet kellett volna élni. Lejáratták azokat tudatosan, akik az élet jó rendjének a kialakítását segítették volna. Ez rombolta az egész társadalmat, az idősebb generációt is, de a gyermekeket, a felnövekvő generációt mindenképpen. Ez pedig igen nagy bűn.

Itt már el is értük a mi korunkat. Hiszen a mi korunknak egyik legnagyobb gondja az, hogy nincsenek mértékadó személyiségek, nincsenek semmiféle értelemben „szentjeink”. Azok, akik a gyermekek, a fiatalok számára példaképek, azok sokszor eltorzult jellemű emberek, akik a társadalom számára meghatározóak általában ember alatti emberek. Nem felfelé néznek, hanem valamilyen más irányba.

Vannak azért olyan emberek, akik Istennek, vagy valamilyen jó ügynek szentelik oda az életüket és ez sikerül is nekik bizonyos fokig. Ezeket az emberek gyakran folyamatosan gyalázza a média, vagy elszigeteli. Néha borra itatja, hogy megrontsa őket.

Ennek a következménye az arctalan emberek társadalma. Az a társadalom, amit egy neves közgazdász így jellemez: A magányos tömeg. A nyájember, akinek nincs iránytűje, arra megy, amerre a többi, azt mondja, azt teszi, amit a többi. A világ proletárjai. Innen növekszik ki a értékeket nem ismerő, tanácstalan társadalom. Nincsen etalon, mérték sehol. Legerőteljesebben a nagyvárosok talajvesztett tömegeinek az életében látható ez a bűn, a modern ember tragédiája. **„De ti a názírokat borral itattátok...!”**

Isten gyermekeinek meg kell érteni azt, hogy nagyon nagy szükség van olyan emberekre, akik Istennek szentelik magukat. Olyanokra, akik az imádságban, az Isten tiszteletében és szolgálatában többet próbálnak tenni az átlagosnál. Az emberi társadalomban a pénznél, a különféle gépeknél, kényelmi eszközöknél és mindennél, amit ma az emberek imádnak, fontosabbak a lelki, szellemi értékek.

Ezek nélkül széthullik a társadalom. Pontosan úgy, ahogyan ma ezt látjuk, érzékeljük is.

Isten népének kell tudni ezt és odaszentelt élettel példává kell válni. Olyan példává, aki rámutat a tökéletes példára Jézus Krisztusra. Átadott életünkkel szolgálni kell egy szebb életforma kialakulását. Jézus az, akinek az élete, magatartása irányt szabhat ennek a világnak. És azok az emberek szolgálhatják ezt, akiknek az életében Jézus élete láthatóvá válik. Nem véletlenül mondja Pál apostol: újuljatok meg lelketekben és elmétekben, öltsetek fel az új embert, aki Isten tetszése szerint valóságos igazságban és szentségben teremtett.

Az ószövetségi názirság intézménye arra indíthat bennünket, hogy életünkben legyenek olyan időszakok, amikor Istennek szenteljük magunkat teljesebben. Böjtölve, imádkozva, az Igével foglalkozva. Szükség van erre a magatartásra a mi korunkban!

Izráel fiainak másik nagy bűne az volt, hogy a **prófétákat** elhallgattatták. Azt mondták a prófétáknak, hogy: **Ne prófétáljatok!** Természetesen akkor, amikor egyik másik próféta a népnek igyekezett tetszeni, és olyanokat prófétált, amiket jólesett hallani, akkor nem mondták ezt. Csak az Istentől jövő szót utasították el.

A próféták elutasításával magát Istent utasították el ezek az emberek. Azt az Istent, aki törődött velük, aki szólt hozzájuk, aki nem akarta azt, hogy rossz irányba haladjanak.

Általános emberi magatartás ez. Hiszen az emberre az a jellemző minden időben, hogy nem akarja hallani Isten szavát. Neki megvan a véleménye, akarata s attól nem akar eltérni.

Visszatekintve a szolgálatomra, sok olyan megnyilatkozásra emlékszem vissza, amikor az emberek azt mondták, hogy: Nem! Arról nem akarunk hallani! Azt várjuk el a lelkésztől, hogy imádkozzon, vigasztaljon, bátorítson bennünket. Ne szóljon bele az életünkbe. Néhányszor még voltak olyanok is, akik megsértődtek, mert olyan hallottak, ami valami miatt sértette őket.

Volt egy baranyai lelkész, akit úgy hívtak, hogy Kiss Géza. Egy Kákics nevű faluban szolgált és ott küzdött az Ormánságban gyakorlott egykézés ellen. Felhaborította és elkésérítette őt ez a gondolkodásmód és az a sok szörnyűség, ami ennek a következménye volt. Újságokban, tanulmányokban próbálta felvilágosítani az embereket arról, hogy milyen következménye lesz ennek az

életformának. A válasz az volt, hogy rágyújtották a paróchiát. A pap ne beszéljen bele a dolgainkba! Tartson szép szentbeszédeket, rakassa meg az idős asszonyokat. Imádkozzon! Az a mérhetetlen szenvedés, embertelenség nem számított, ahogyan tönkretettek fiatal életeteket. Az sem számított, amikor egy egy gazdag porta lakói kihaltak, és bedeszkázott ablakok mutatták, hogy nem maradt utánuk senki, s elnéptelenedtek falvak, csodálatosan szép, termékeny vidékek. Azt mondták a prófétának: Ne prófétálj!

Isten Igéje figyelmeztet bennünket arra, hogy alapvető érdekünk a prófétai szó felhangzása. Különösen az élő Istentől érkező prófétai szó felhangzása. A prófétának **mindig** biztosítani kell a teljes függetlenségét és szabadságát, mert csak a felhangzó próféta szó által van megmaradás és jövő. Ahol azt mondják a prófétának, hogy ne prófétáljon, ott Istent megvetik, s saját maguk ellenségeivé válnak az emberek.

S nem csak szabadságot kell adni a prófétának, hanem meg kell követelni a prófétától, hogy szóljon. Keresse és mondja el Isten akaratát minden dologgal kapcsolatosan. Szava legyen érthető, világos, egyenes beszéd. Az sem baj, ha bántó, az sem baj, ha megsebez. Mert ahol van prófétai szó, ott Isten irgalma is valóság és ott van jövő is.

Ha a Bibliát olvassuk, akkor azt látjuk, hogy a legnyomorúságosabb időszakai azok voltak a történelemnek, amikor Istennek nem volt szava, amikor a próféták nem zavartak senki. Ezek a totális csőd időszakai, a teljes kiábrándultságé.

Szabad a prófétát ellenőrizni. Isten azért adta az Igét a kezünkbe, hogy azt, amit hallunk azt ellenőrizni tudjuk. De a prófétai szó igazsága úgy is ellenőrizhető, hogy bebizonyosodik róla, hogy igaz. Beteljesedik.

Olyan módon is ellenőrizhetjük a prófétai beszédet, hogy összehasonlítunk két három próféta szavát és nem lehet közöttük ellentmondás, ha Istentől érkeznek hozzánk.

Isten népének imádkozni kell azért, hogy legyenek az egyházban Istentől kiválasztott és küldött próféták, akik ezt a lelki ajándékot kapták meg mindenki építésére.

Olyan korban élünk, amelyik nem kedvez a prófétáknak. Nagyon kemény érdekek, indulatok határozzák meg az életünket. A mi világunkban az igazságokkal letakarva hatalmas pénzüsszegek cserélnek gazdát, üzleti és egyéb manőverek, küzdelmek lapulnak. A kisember úgy áll ebben a kavalkádban, mint egy

megszeppent kisgyermek, nem nagyon érti, hogy mi is történik körülötte. Úgy gondolja, hogy az igazság annál van, ahonnan kap egy szem cukorkát, vagy ahol legszebb a ragyogás, ahol mesebeli színes fények vannak. Legtöbbször semmit nem ért az egészből, csak akkor kezd sírni és dühöngeni, amikor rájön, hogy becsapták.

Ezért van nagyon nagy szükség arra, hogy szóljon a prófétai szó. Az Istentől, Jézus Krisztus által hozott prófétai szó. Egyenesen, egyértelműen. Konkrétan az életünkbe szóljon bele. Úgy, hogy rá tudjuk magunkat bízni. A hitben élő emberek számára tilos különféle érzések és indulatok szerint meghozni döntéseket.

Ha valaki Isten szavát meghallja és elfogadja megtapasztalja annak az erejét. Isten szava mindig megerősít bennünket. Nem véletlenül mondja Jézus: Ha valaki hallja tőlem ezeket a beszédeket és cselekszi azokat, hasonlatos lesz a bölcs emberhez, aki kősziklára építette a házát. Jött az árvíz, feltámadtak a szelek, de nem ártott a háznak, mert kősziklára volt építve.

Ahol Isten szavára figyelnek, ott békesség van. A békétlenség oka mindig az, hogy a saját látásunkat követjük.

Ahol Isten kijelentésére figyel az ember ott kibontakozik az élet. Áldások fakadnak fel az ember számára.

A mai üzenet tehát az volt számunkra, hogy nagy szükség van olyan emberekre, akiknek az élete példa, etalon a többi ember számára. Az Istennek való engedelmes élet, az odaszánt élet válhat etalonná. Családunkban, gyülekezetünkben életünk ilyen élet lehet. És jó az, ha nagyobb körben is sikerül így élni, legalább egy egy helyzetben. A mi világunkban nem igen találhatóak megfelelő példák.

Fontos az Istentől jövő, konkrét, életbevágó prófétai szó felhangzása. Annak, akit Isten prófétájának rendelt meg kell adni a függetlenséget és el kell várni tőle, hogy bátran, érthetően és határozottan hirdesse meg azt, ami Isten kijelentett a számára. A hallott üzenetet akkor is komolyan kell venni, ha nem értünk vele egyet, mert ha nem vesszük komolyan, akkor Istent vetjük meg és saját életünket károsítjuk vele.

Bárcsak lennének jó példaképeink és bárcsak lenne bátorságunk a prófétákat elhordozni.

*

^{3:1}Halljátok meg azt az igét, amelyet az ÚR mond rólatok, Izráel fiai, az egész nemzetségről, amelyet kihozott Egyiptomból: ²Csak veletek léptem közösségre a föld minden nemzetsége közül, ezért kérem számon rajtatok minden bűnötöket. ³Járnak-e ketten együtt, ha nem egyeztek meg? ⁴Ordít-e az oroszlán az erdőben, ha nincsen zsákmánya? Hallatja-e hangját barlangjában az oroszlánköllyök, ha semmit sem fogott? ⁵Csapdába esik-e a madár a földön, ha nem vetnek tört neki? Fölpattan-e a csapda a földről, ha semmit sem fogott? ⁶Ha megfújják a kürtöt a városban, nem rémül-e meg a nép? Ha valami baj éri a várost, nem az ÚR hozza-e azt? ⁷Az én Uram, az ÚR semmit sem tesz addig, míg titkát ki nem jelenti szolgálóinak, a prófétáknak. ⁸Ha oroszlán ordít, ki ne félne? Ha az én Uram, az ÚR szól, ki ne prófétálna? ⁹Hirdessétek Asdód palotáinak tetejéről, és az Egyiptomban levő palotákról, és mondjátok: Gyűljetek össze Samária hegyein, lássátok meg, milyen zűrzavar van ott, és milyen elnyomás van benne! ¹⁰Nem tudnak helyesen cselekedni - így szól az ÚR -, erőszakkal és zsarolással gyűjtenek kincset palotáikba. ¹¹Ezért így szól az én Uram, az ÚR: Ellenség veszi körül az országot, megfosztanak hatalmadtól, kirabolják palotáidat. ¹²Így szól az ÚR: Ahogyan a pásztor az oroszlán szájából két lábszárat, vagy egy fülhegyet ment meg, csak úgy menekülnek meg Izráel fiai, akik most Samáriában az ágy szélén és damaszkuszi pamlagon ülnek. ¹³Halljátok, és tanúskodjatok Jákób háza ellen! - így szól az én Uram, az ÚR, a Seregek Istene: ¹⁴Amikor megbüntettem Izráelt bűnei miatt, megbüntettem Bételt is oltárai miatt. Letörnek az oltár szarvai, és a földre hullnak. ¹⁵Összedöntöm a téli házat a nyári házzal együtt, elpusztulnak az elefántcsont házak, vége lesz a sokféle háznak - így szól az ÚR.

Ebben a fejezetben az Ámós próféta által Istennek a környező népekhez, majd külön külön Júdához és az Izráelhez szóló szavai után a választott néphez küldött üzenete szólal meg. Egyértelműen hangzik feléjük: **Halljátok meg azt az Igét, amit az Úr mond rólatok, Izráel fiai, az egész nemzetségről, amelyet kihozott Egyiptomból.** A második versben olvasható kijelentés talán az egyik leghangsúlyosabb mondat, ami engem igazán megfogott ebből a részből. Így hangzik: „**Csak veletek léptem közösségre a föld minden nemzetsége közül, ezért kérem számon rajtatok minden bűnötöket.**”

Ez az Ige nem csak Izráel fiai számára fontos, hanem fontos üzenet a számunkra is! Ahogyan Izráel népére nézve érvényes az, hogy Isten csak velük lépett közösségre a népek közül, ugyanúgy igaz az is, hogy a végső időben Isten Jézus

Krisztus által közösségre lépett egy másik néppel is, ezt a népet egyháznak nevezzük. Így nekünk is mondja, csak más összefüggésben: **Csak veletek léptem közösségre a föld minden nemzetsége közül...!**

Ez az Ige azt tanítja meg a számunkra először, hogy a hitben való életnek, vagyis a keresztyén életnek a lényege mindig az, hogy **Isten közösségre lépett** velünk. Ez nem egy elméleti kérdés, hanem egészen gyakorlati. Ha meg akarjuk fogalmazni ennek a mindennapjainkban megnyilvánuló következményeit, akkor azt mondhatjuk el, hogy Isten Jézus Krisztus által lehetővé tette a számunkra azt, hogy Vele személyes kapcsolatba lépjük, így éljük az életünket és ez a személyes kapcsolat teljesen meghatározza minden dolgunkat.

Jézus azt mondja magáról: **Én vagyok az igazi szőlőtő és ti a szőlővesszők. Ha énbennem maradtok és én tibennetek, akkor teremtek sok gyümölcsöt. Nálam nélkül semmit nem tudtok cselekedni.**

Ez azt jelenti, hogy Jézus által az életünkbe árad Isten ereje, Isten Lelke. Isten erejének, Lelkének áradása megerősít minket a mindennapjaink küzdelmeiben, harcaiban. Felülről kapjuk az erőt. Érezzük, tapasztaljuk, hogy csodálatos módon hordoz bennünket ez az erő az utunkon. Bennünk fejt ki a munkáját. Segít egy teljesebb életre. Megjelenik a gondolatainkban, amikor teljesen meghatározza azt. Megjelenik az akarásunkban, az érzéseinkben, a különféle tetteinkben, az életvitelünkben, mindenben megjelenik ennek az erőnek, Isten erejének, Lelkének meghatározó áradása.

Sokan úgy gondolják, hogy az Istennel való kapcsolat azért szükséges, hogy az ember a különféle helyzetekben egy kis békét, egy kis nyugalmat találjon. Az élet sokféle sérülése után egy kicsit gyógyuljon. Mert ki kell lépni a mindennapok hajszájából és olyan jó, hogy végre el lehet csendesedni Isten előtt, meg lehet nyugodni az Ő szeretetében. Ez olyan nagyszerű lehetőség, olyan jó! Igen! Valóban ez is benne van a hitben élt életben, ez is jellemző rá, de ennél azért sokkal több adatik a hívő embernek. Az adatik számunkra, hogy Isten közösségre lép velünk. Az Ő szeretete, ereje folyamatosan árad, beárad az életünkbe, meghatározza az életünket.

Isten lépett közösségre velünk. Így ez a közösség, kapcsolat állandósul. Nem egy egy időre szól, hanem egész életünkre, életünk minden részletére. Minden nap, minden órában velünk van. Hordoz, erősít, tart bennünket, gyümölcstermésre ösztönöz.

A zsidó nép felé, amikor elhangzott ez az Ige, akkor egy teljesen lezárt közösség felé hangzott el. Azok az emberek, akik ezt a titkot ismerték, azok beleszülettek Isten szövetségébe. Ábrahám utódaiként gyönyörködhetnek Isten kiválasztó szeretetének áldásaiban.

Jézus Krisztusban ez megváltozott, hiszen nem egy nép számára nyílik meg az ajtó, hanem minden ember felé. Bármilyen nemzetséghez is tartozik valaki, bárhonnán is érkezett, megtapasztalhatja, megismerheti azt a csodát, hogy Isten elhívó szeretete betagozza egy új nemzetségbe, akiről azt mondja: Titeket választottalak ki a föld minden nemzetségei közül. Egy néppé az a közösség lesz, amelyik egy lélekkel lesz átítatva, isten Lelkével.

Ez az első, amit szeretnék ennek az Igének az üzeneteként hangsúlyozni. Isten velünk Jézus által szövetségre lépett, közösséget vállalt velünk. Mindannyian érezhetjük ennek a közösségnek a valóságát és hálás szívvel köszönhetjük meg Neki ezt.

A kiválasztás soha nem olyan módon történik, hogy Isten kiválasztja a legkülönbeket, a legtehetségesebbeket. Nincs olyan törvényszerűsége a kiválasztásnak, amit Isten betartana minden esetben. Teljesen szabadon dönt afelől, hogy kit választ ki magának. Nincsenek érdemek, amikre hivatkozhatnánk, amikkel dicsekedhetnénk. Mi csak hálás szívvel csodálhatjuk azt, hogy Isten kiválasztó szeretete megvalósult az életünkben.

Talán azt a törvényszerűséget mégis felfedezhetjük a Bibliában, hogy a kicsiket, a megvetetteket, az elhagyottakat gyakrabban szólítja meg Isten. De ez sem kötelező az Ő számára.

Így csak csodálhatjuk az Ő kiválasztó akaratát. Hálás szívvel hallhatjuk, amit Izráel számára mond: **„A föld végén ragadtalak meg, annak széléről hívtalak el. Ezt mondtam neked: Szolgám vagy! Kiválasztottalak, nem vetlek meg! Nem félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítelek, meg is segítelek, sőt győzelmes jobbommal támogatlak. megszégyenülnek és gyalázatba esnek mindazok, akik gyűlölnék téged, s semmivé lesznek, elpusztulnak, akik veled perbe szállnak... Mert én az Úr, a te Istened, erősen fogom jobb kezemet és azt mondom neked: Ne fél, én megsegítelek! Ne félj, férgecske Jákób, maroknyi Izráel! Én megsegítelek - így szól az Úr - a te Megváltód, Izráel szentje!**

Milyen jó is ezeket az Igéket hallani. Hangzott ez az Ige egy nép felé, amelyiket Isten kiválasztott egykor, és felénk, akikről ugyancsak azt mondja: Csak veletek léptem közösségre a föld minden nemzetsége közül...

Ha ezt az Igét olvassuk, akkor azt is megértjük belőle, hogy nagyon szigorúan hangzik a mondat első két szava: **Csak veletek!**

Ez a két szó két részre osztja fel a világot. Az egyik rész azoknak az embereknek, népeknek a sokasága, és ez a nagyobbik rész, amelyik nem tud semmit erről a titokról, nem ismeri az Istennel való közösségnek a csodáját. Nekik Isten ezt nem mondta ezt, nem részesítette őket ebben az áldásban. A kisebbik rész pedig az a nép, amelyiknek Isten ezt mondja.

Azok számára, akik hallják ezt az Igét, azok számára az öröm és a hálaadás mellett jelenti azt, hogy **nekik más módon kell élni az életüket, mint ahogyan a többség él, mert ők Isten közösségre lépett.**

Gondolhatunk azokra az ÓSz-i történetekre, ahol Izráel népének az életében, magatartásában láthatjuk ezt a másféle életet. A szombat megtartásában, az étkezési törvényekben, a különféle előírásokban látható ez. S ha figyelmesen olvassuk a Bibliát, akkor azt látjuk, hogy ezt az Isten kiválasztó akarata által mássá tett népet nem nagyon viselik el a többi népek. Szinte mindig izgatja őket Izráel szokásainak, életrendjének a különbözősége. És ebből igen sok probléma, szenvedés fakad.

Ez a másféle életforma mindmáig jellegzetessége ennek a népnek és a problémáik is sokszor nagyon fájdalmasak. Meg kell értenünk, hogy ez a kiválasztottságból fakad.

Ezt a problémát lehet látni a Jézus Krisztus által elhívott emberek életében is. Az Istennel való közösség miatt más lesz az életrendjük. Más módon értékelik a világ dolgait.

Ez állandóan kifejezésre jut. Ha Isten szeretete betölti a szívünket, ha az Ő Lelkének ereje hatja át a gondolataimat, akaratomat, érzésvilágomat, ha Ő vezet az úton, amin járok, akkor vannak dolgok, amiket azonnal száműz az életünkből az Ő jelenléte és vannak dolgok, amikre kényszerít.

Példaként mondanám el azt, hogy az az ember, akinek a szívében Isten Lelke lakozik, az megtapasztalja, hogy megtisztul a beszéde. Bizonyos szavakat nem mond ki többet. Bizonyos társaságban már nincsen mondanivaló, ami igazán

érdekelné. Rendezi az életét, a dolgait. És vannak olyan tevékenységek, amit természetes módon csinálni kezd.

Milyen jó is a hitben élő embernek az Igét olvasva elcsendesedni! Milyen nagyszerű az imádság csendje. Milyen jó is megtalálni másokkal a testvéri közösséget. Mennyire fontos az Isten szolgájaként élt életet élni!

De életünk sok részletében tapasztaljuk érezzük azt, hogy az Istennel való kapcsolatunk megváltoztatja az életünket.

Erőfeszítést igényel az embertől az, hogy Isten szeretetében éljen. Ezt nagyon jól látjuk az Ósz történeteiből. Milyen erősen próbálta asszimilálni Izraelt a környező világ. Állandó problémát jelent a bálványaik megjelenése, az Istenhez való hűtlenség és világ szeretete.

Saját életünkben is érzékeljük ezt. Kísért, von bennünket magához ez a világ. Különböféle ürüggyekkel próbál meggyőzni bennünket arról, hogy lazítani kell az Istennel való közösségünkön.

Ennek azonban mindig súlyos következményei vannak, mert az Istennel való kapcsolat megromlása mindig szenvedést, fájdalmat eredményez a számunkra.

Isten ugyanis ragaszkodik ahhoz, hogy hozzá hűségesek maradjunk. Életünket minden részletében Ő akarja meghatározni. Kiválasztott, elhívott arra, hogy közösségben éljünk Vele.

Mi a célja Istennek ezzel? Miért veszi ki a népét a világból? A válasz az, hogy Isten az Ő népét azért vonja magával ilyen szoros közösségbe, mert hatalmát, szeretetét így akarja láthatóvá tenni a világ számára.

Izrael népének az életében láthatóvá válik minden nemzet számára az, hogy Isten kegyelmes Isten, aki nem érdemeink szerint, hanem kegyelme szerint bánik velünk emberekkel. Láthatóvá akarja tenni Izrael népének az életében azt, hogy Isten hűséges Isten. Hűséges akkor is, ha az ember hűtlen. Nem hagyja el az övéit.

Isten ennek a népnek az élete által készíti elő a Megváltást a világ számára. Az, ami Izrael népének az életében végbemegy, az a Megváltó eljövételét szolgálja, készíti elő. Ezen a kis népen át Isten megfordítja a világnak a történetét.

Ugyanezt mondhatjuk el magunkról is. Életünk példa, Isten cselekvésének a színtere. Láthatóvá válik az életünkben mindenki számára, hogy Isten szeretetében élni jó. Áldott az az ember, aki az Úrban bíz

Az egyház az a nép, amelynek élete által Isten készíti a világ történetének a legnagyobb napját, amikor lesz új ég és új föld.

Nem öncélú tehát a földi életünk, az Isten szeretetében élt életünk, hanem sokak számára kijelentés, hívó szó, bátorítás. A világ történelme szempontjából pedig az egyház egy meghatározó sarokkő, amin megfordulnak a dolgok. Isten készíti a jövőt a világ számára.

Bizony jó lenne hűségesen élni. Isten szeretetében, Őrá figyelve, vele közösségben, hogy mindaz, amit Isten el akar végezni ezen a világon az általunk végbemenjen. Figyelnünk kell arra, hogy Isten számon kéri tőlünk ezt. A mi életünk minden részletében meghatározott, az Isten kiválasztó szeretete által.

*

Az elmúlt héten hallhattuk a Tv híradásában azt a híradást, hogy Athénben a 25 fokos meleg után váratlanul heves hóvihár és fagypon alatti hőmérséklet zavarta meg az életet és tette lehetetlenné a közlekedést. Különös hír ez, de úgy gondolom, hogy bele tudjuk helyezni azoknak a híreknek a sorába, amelyek hasonlóan megdöbbentettek bennünket az elmúlt időben.

Különös világban élünk. Az ember tudása, technikai fejlődése soha nem látott mértékben felgyorsult. Csodálatos lehetőségek nyíltak meg az ember előtt. S mintha ezzel szemben ható módon kezdene működni a természet és minden, ami meghatározza az életünket. Földrengésekről, árvizekről, szárazságokról, éhínségről, járványokról hallunk naponta. Boldog lehetne minden ember a körülmények nagyszerű alakulása nyomán, de mégis azt látjuk, hogy az emberek nagy része nem boldog, feszülten, félelemmel, szívében elégedetlenséggel éli az életét. Mindenki azt mondogatja: Valami nincsen rendjén.

Olyan képe van a világunknak, mintha Ámós prófétának a próféciája teljesedett volna be világméretben. Ott ugyanis arról van szó, hogy a fényűző Samáriáról ezt mondja az Úr: „Ellenség veszi körül az országot, megfosztanak hatalmadtól, kirabolják palotáidat. Így szól az Úr: Ahogyan a pásztor az oroszán szájából két lábszárat, vagy egy fülhegyet ment meg, csak úgy menekülhetnek meg Izráel fiai, akik most Samáriában az ágy szélén, és a damaszkuszi pamlagon ülnek.”

Azt mondjuk, hogy a természet ilyen változásának a környezetszennyeződés az oka. Minden jelenségre van valami magyarázatunk. Úgy gondolom, hogy a különféle magyarázatokon túl azt érezhetjük meg, hogy mindannak, ami történik körülöttünk, velünk, annak **valamilyen szellemi háttere van**. Ellenséges támadásokat él át a világunk. Talán éppen azt tapasztaljuk, az megy végbe, amit a Jelenések könyvéből olvastam: **„Jaj a földnek és a tengernek, mert leszállt hozzátok az ördög nagy haraggal, mivel tudja, hogy kevés ideje van.”**

Nem csak a természetben végbemenő folyamatok erősíthetik meg bennünk ezt a látást, hanem a világ erkölcsi, szellemi állapotában megjelenő negatív tendencia is. A zűrzavar, ami mindenütt elhatalmasodik.

Vagy akár a gyülekezetünk életét is nézhetjük. Nagyon sok súlyos, sok gyógyíthatatlan betegünk van. Egyéni, családi nyomorúságok szokatlanul nagy számban jellemzik a gyülekezeti életünket is.

Meg kell tanulnunk azt, hogy úgy szemléljük a világot, hogy a látható mögött ott van a láthatatlan, szellemi világ. Ez a szellemi világ a mindent szétdobáló, diabolikus erőket is jelenti. **A sötétség erőinek van hatalma arra, hogy szellemileg is és fizikailag is ártsanak.** Gondoljunk Jób történetére!

Az az állapot valósult meg a világunkban, amit Ámós Samáriával kapcsolatosan mond. Olyan állapotban van a földünk, hogy a Jelenések könyvének a kijelentése érzékelhető benne: **„Jaj a földnek és a tengernek, mert leszállt hozzátok az ördög..”** Hangsúlyozom, hogy világunkat egyértelműen szellemi erők támadása éri az életnek minden területén.

Ez után a bevezető után egészen természetesen az a kérdés fogalmazódhat meg bennünk akik az Igére figyelünk, hogy: **Ebben a helyzetben mi a helyes magatartás? Mi ebben a helyzetben az Istenre figyelő embernek a feladata?**

Az ÓSz-i prófécia Isten népét megtérésre indítja. Ezért szólal meg az ítélet megtörténte előtt. Bennünket is a megtérésre hív, figyelmeztet Isten Igéje.

Ha ellenség támad Samáriára, akkor Isten hűséges gyermekeinek Istenhez kell menekülni, nála kell oltalmat találni. Ha szellemi támadások tüzeiben élünk, akkor Istenhez kell menekülnünk, és Őt kell kérni arra, hogy Lelkének erejével erősítsen meg bennünket. **Szellemi támadások tüzeiben csak szellemi módon lehet megállni.** Szellemi támadásokat, csak szellemi módon lehet visszaverni. Ki kell tárni a szívünket Isten Lelkének áradása előtt, hogy betöltsön bennünket.

Hívni, kérni kell Isten Lelkét, ahogyan szép énekünkben énekeltük nem régen: Szentlélek Isten, jöjj szívünkbe, igen óhajtunk. Ó Jöjj Gyámolító, jöjj, Vigasztaló, jöjj mennyei társ, hogy a bús árvaságból kiválts!

Mit jelent számunkra az ebben a helyzetben, ha Isten Lelke betölti a szívünket? A kérdésre talán az lehet az első válasz, hogy Isten Lelke, ha betölti a szívünket, akkor **békességgel és örömmel ajándékoz meg bennünket.**

A Szentlélek jelenléte azt jelenti számunkra, hogy Isten jelenlétébe került az életünk. Isten dicsőségének a fénye ragyog fel bennünk. S ez a belső hatás sokkal erősebb, mint azok a külső hatások, amelyek olyan nagyon erősen hatnak az emberekre.

Szívünkben, szánkban felhangozhat a Lélek által Isten magasztalása. Minél inkább, minél hatalmasabban betölti a szívünket Isten jelenléte, annál inkább Őt dicsérjük és magasztaljuk.

Az emberek annyi mindenről beszélnek, annyi minden elragadja, indulatba hozza őket. S minket is, egészen addig, amíg Isten szeretete, Lelkének ereje be nem tölt. Amikor betölt, akkor megszűnik minden más: Őt áldjuk és Őt magasztaljuk. Neki adunk hálát azért, mert velünk van, mert Ő a mi megtartó Istenünk.

Isten így szabadít meg bennünket a félelemtől, az elégedetlenségtől, az ostoba és tisztátalan beszédektől. Betölti szívünket és szánkat hálaadással.

Gyülekezeti életünk is a Szentlélek által a hálaadásban és az Isten előtti örömben kell, hogy megerősödjön. Ezért külön külön és együtt is könyörögnünk kell a Szentlélek áradásáért.

Néha azt gondolják az emberek, hogy a gyülekezeti élet színesebbé tétele a fontos. Legyen sokféle alkalom. Szélesítsük ki a lehetőségeinket, építsünk ilyen vagy olyan épületeket. Szervezzünk mindenféle találkozót, csendes napot, táborozást. Hatalmas erőfeszítésekkel meg is tesszük ezt. Van, ahol hihetetlen nagy és szép dolgokat tudnak felmutatni. Nagyon jó dolgok ezek. Egy gond van csupán: Lényegében azonban nem változik semmi nagyon sokszor, mert a változás mindig szellemi természetű. A Szentlélek Isten áradására, erejére van szükségünk.

De a Szentlélek Isten jövetelének örömeiben van lehetőség a növekedésre, az erősödéssre is.

A gyermekek az iskolában akkor képesek jó teljesítményre, amikor örömük van a tanulásban. Ezt a hozzáállást legtöbbször az a valaki erősíti bennük, akire felnéznek, akit szeretnek.

Isten Lelke bennünk erősíti a vágyat az Isten akaratának a megismerésére, az Ő ajándékaiban való meggazdagodásra, az Ő ereje általi erősödésre.

TV közvetítésben sokszor végigpásztázza a kamera a gyülekezetet. Néha azt látjuk, hogy fáradt, egykedvű emberek sokaságából áll a gyülekezet. Hangzik az imádság és közben nézegetnek kifelé az ablakon, esetleg kérdeznek a mellettük állótól valamit. Ez nem jó! Az arcokon ott kellene lenni annak, hogy: Isten közelsége oly igen jó nekem. Annak, hogy boldogok, akik a te házában laknak. Ez csak a Szentlélek jelenléte által lehetséges!

Isten gyermekeinek egy szívvel és egy lélekkel kell kérni azt, hogy töltsön be mindannyiunkat a Szentlélek Isten jelenléte. Erősödjünk meg a Lélek ereje által, mert csak így lehet megmaradni egy olyan világban, ahol romboló szellemi erők tombolnak.

Azok a jelenségek, amik a világunkban láthatóak, s olyan ijesztőek a számunkra, azok érzékeltetik velünk azt, hogy a vallásoskodásnak nincsen jelentősége, és nem is ad segítséget a megmaradáshoz. Az élő Istenre van szükségünk.

Frontvonalban van a világ. Isten népe Jézus Krisztus mögé kell, hogy álljon, rá kell, hogy figyeljen, az Őtőle kapható fegyverekkel kell, hogy felfegyverezve legyen. A Lélek, ha bennünk lakozik, akkor arra fog indítani bennünket, hogy mindannyian megtaláljuk a saját helyünket és feladatunkat.

A Szentlélek ereje által betöltött emberre az a jellemző, hogy szívében öröm van, Isten dicsérete szólal meg az életéből és éppen ezért **mindig aktív**. Keresi azt, hogy hogyan és mivel használhatna. A Szentlélek jelenlétét az mutatja, hogy megszűnik a passzivitás. A lelkileg megerősödött ember mindig engedelmesen várja azt, hogy szolgálhasson Jézusnak.

A bibliaórán mondtam el azt, hogy Jézus körül mindig hatalmas sokaság volt, akik várták a tanítását, akik csodálták a tetteit. Jézus segítségei a tanítványok voltak. Ők nem vegyültek el a tömegben, hanem várták Jézus parancsát, Jézus mellett voltak.

A Szentlélek által betöltött ember életére az jellemző, hogy a tömegből Jézus mellé állt. Nem nézője Jézus tetteinek, hanem segítője Jézusnak.

Nagyszerű az, ha Jézus nevének említésére nagy sokaság jön össze valahol. De akkor, ha egyetlen tanítvány sincsen Jézus mellett, akkor az eléggé elszomorító jelenség. Jézus szava, tettei, Jézus Lelke az emberek közül kiválaszt sokakat, hogy ne csupán hallgatók, hanem cselekvő részesei legyen annak, ami történik, tanítványok legyenek.

Nagyon szeretném, ha a gyülekezetünkben egyértelműen és világosan látható lenne az, hogy ki az, aki eljött Jézust meghallgatni és ki az, aki az Övé, aki az Ő tanítványa. Be kell telni Jézus Lelkének erejével.

A szellemi támadások között élve egyetlen fontos feladat van, amit nagyon komolyan kell venni. **Ez pedig az evangélium hirdetése.** Az emberek élete, a világunk egyedül az evangélium hirdetése által változik meg, gyógyul meg. Akkor történik változás, ha Jézus uralma valósul meg sokak életében.

Isten Igéje egyértelműen tudtunkra adja, hogy akkor történik változás egy embernek az életében, amikor Jézus Krisztus ereje, szeretete által új életet nyer. Mindenkinek az életére nézve igaz az, amit Jézus mondott Nikodémusnak: Ha valaki nem születik újjá, nem mehet be az Isten országába.

Az újjászületés nem emberi akarás eredménye. Ez az esemény mindig egy csoda. Az evangélium üzenetét meghallja az ember, és szívébe fogadja és ez az életének teljes megváltozását fogja eredményezni.

Az újjászületett ember tiszta emberként kezd élni. Olyan emberként, akinek van világossága. Aki különbséget tud tenni az igaz és a hamis között,. A jó és a rossz között.

A Szentlélek erősíthet meg bennünket, hogy az evangéliumot hirdetni tudjuk. Jól láthatjuk az apostolok munkájában, hogy a Lélek által növekszik a hitre jutottak száma.

Ezért tehát be kell telni a Szentlélek jelenlétével. A Lélek által megerősítve és alkalmassá téve kell hirdetni az evangéliumot. Csak ez az egyetlen módja a megmaradásnak, egyetlen ellenszere annak a szellemi erőhatásnak, amely a világban tombol, hihetetlen sok kárt és szenvedést okozva.

Hangozzon fel mindenki felé a bizonyágtételünk: Jézus engem megtalált és azóta vagyok boldog ember, azóta érzem az életemet igazán életnek. Mondjuk el mindenkinek: Jézus téged is keres! Ki akar szabadítani abból az életből, amiben

élsz, ami szenvedést, félelmet, ürességet hordozó élet. Békességet akar adni a szívedbe. Fogadd be Jézust, hogy szabadítása a tied lehessen.

Nincsen fontosabb feladat az evangélium hirdetésénél. Minden más, amit teszünk, az csak az evangélium hirdetésének a hatékonyabbá tételét szolgálhatja.

Világunk egyértelműen az Igében kijelentett irányban halad. Egyre jobban láthatóak az életében azok a jelek, amikről Jézus beszélt, amit kijelentett az apostolok által. Hirdetni kell a szabadulást, az Isten országának valóságát és dicsőséges megjelenését, és az Isten szeretetének megtartó erejét.

Bárcsak látnánk és értenénk mindannyian, hogy az, ami a világban végbemegy az nem magyarázható meg természettudományos felkészültséggel. Rázúdult erre a világra az az ellenség, amely kíméletlenül rombol, és pusztít. Nem test és vér ellen van nekünk hadakozásunk, hanem menyei hatalmasságok ellen. Csak a Szentlélek ereje által van esélyünk a megmaradásra és győzelemre. Teljes szívvel Jézus mellé kell állnunk és ki kell tárni a szívünket, hogy betöltsön bennünket Lelkének erejével.

Minden nap, minden imádságunkban tárjuk ki a szívünket Jézus előtt és kérjük az Ő Lelkének áradását. Mindennél fontosabb feladat ez, hiszen amit a világunkban látunk döbbenet, megrettenve, az nem a kiteljesedése még annak, ami az Igében nyilvánvalóan kijelentetett, hanem annak csupán a kezdete. Erősödjetek meg az Úrban és az Ő hatalmas erejében. Öltsetek magatokra az Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok...!

*

4: ¹Halljátok meg ezt az ígét, ti básáni tehenek Samária hegyén, akik sanyargatjátok a nincsteleneket, és bántalmaztatok a szegényeket, akik ezt mondjátok uraitoknak: Hozzatok, hadd igyunk! ²Megesküdtök szentségére az én Uram, az ÚR, hogy eljön rátok az az idő, amikor szigonnyal visznek el benneteket, maradékokat pedig halászhorgokkal. ³A leomlott falon át mentek ki egymás után, és a Hermón felé hajtanak benneteket - így szól az ÚR. ⁴Jöjjetek csak Bételbe, és vétkezzetek, Gilgálban vétkezzetek még többet! Hozzatok reggelenként áldozataitokat, harmadnapra tizedeiteket! ⁵Égessetek kovással készült hálaáldozatot, kiáltstok, híreszteljétek, hogy önkéntes áldozatot hoztok, mert így szeretitek, Izráel fiai! - így szól az én Uram, az ÚR. ⁶Én meg azt tettem veletek, hogy nem volt harapnivaló városaitokban, kenyérhiány volt minden helységetekben, mégsem tértetek meg hozzám! - így szól az ÚR. ⁷Én az esőt is megvontam tőletek három

hónappal az aratás előtt: az egyik városra adtam esőt, a másik városra nem adtam esőt. Az egyik föld kapott esőt, a másik föld nem kapott esőt, és kiszáradt. ⁸Két-három városból támolyogtak egy városba, hogy vizet ihassanak, de nem jutott nekik elég, mégsem tértetek meg hozzám! - így szól az ÚR. ⁹Megvertelek benneteket aszályal és gabonarozsdával, kertjeiteknek és szőlőiteknek, fügefáitoknak és olajfáitoknak nagy részét leette a sáska, mégsem tértetek meg hozzám! - így szól az ÚR. ¹⁰Dögvészt küldtem rátok, olyant, mint Egyiptomra. Ifjaitokat fegyverrel öltem meg, lovaitok zsákmányul estek. Táborotok búze orrotokba szállt, mégsem tértetek meg hozzám! - így szól az ÚR. ¹¹Olyan pusztulást hoztam rátok, mint amikor Sodomát és Gomorát elpusztította Isten. Olyanok lettetek, mint a tűzből kiragadott üszkös fadarab, mégsem tértetek meg hozzám! - így szól az ÚR. ¹²Ezért bánok így veled, Izráel! És mivel így bánok veled, készülj Istened elé, Izráel! ¹³Mert aki hegyeket formál, és szelet teremt, aki tudtára adja szándékát az embernek, aki hajnalt és alkonyatot alkot, és a föld magaslatain lépked, annak neve: az ÚR, a Seregek Istene.

Tiszta időben, ha felnézünk az égre, gyönyörködhetünk a csillagok ragyogásában. Tudjuk, hogy a kozmoszban, a világmindenségben milliárdnyi égitest van. Van közöttük sok, amelyik a földünkénél lényegesen nagyobb és vannak kisebbek is. Minden égitest igen pontosan futja meg a pályáját. Ki lehet számolni percnyi pontossággal, hogy egy egy különös égi jelenség, csillag, üstökös hány száz vagy hány ezer év múlva lesz újra látható a földről. Mint egy hatalmas óramű, úgy mozdul körülöttünk minden. Ha valahol, valamelyik égitest nem tartja be az előírt menetrendet vagy pályát, akkor az katasztrófák okozója lesz, s talán el is pusztul.

Amikor elolvastam az Ámós könyvének ezt a fejezetét, akkor arra gondoltam, hogy mi emberek úgy élhetünk ebben a világban, hogy életünknek van küldetése. Van egy pálya, amit befutunk az életünk ideje alatt. Ha nem a számunkra kijelölt úton haladunk, akkor ezzel önmagunkat is és a mellettünk élőket is veszélyeztetjük. Szenvedés, betegség, fájdalom származik abból, ha mi emberek nem éljük az életünket úgy, ahogyan azt élni kell.

S tudjuk azt, hogy a Biblia azt teszi számunkra világossá, hogy valahol az ember kilépett a számára adott rendből. Előállt egy olyan állapot, amit a **bűn** szóval jelez a Biblia. Ettől az eseménytől kezdve az emberiség története a bűnnek a története.

Azt tudhatjuk meg Isten kijelentéséből, a Bibliából, hogy Isten, aki ennek a világnak az Ura, megakadályozta azt, hogy az ember bűne miatt elpusztuljon a világ. Tartja, visszafogja hatalmas erejével azokat a folyamatokat, amik beindultak, fenyegetve az egész teremtett világot. De nem csak visszatartja a romlást, hanem elindított egy olyan folyamatot, ami arra segíti az embert, hogy az összeomló világ fenyegetettségéből kimeneküljön és újra visszataláljon a biztonságba. Abba a rendbe, amiben már nem fenyegeti semmi a létét.

A világ történetében, ami a bűn története, éppen ezért egy másik történet is felfedezhető, ez pedig az üdvösségnek, az Isten szabadításának története.

A felolvasott Igében többször megtalálható az a fogalom, ami az Isten szabadításának a központi fogalma.

Istenről azt mondja az Ige: „... íme **Ő alkotta a hegyeket és teremtette a szelet, és megjelenti az embernek, hogy mi az Ő gondolatja, a hajnalt homállyá változtatja, és lépdel a föld magaslatain. Jáhweh, a Seregek Istene az Ő neve.**” Isten a dicsőséges Úr, aki uralkodik mindenben. **Ő szól népéhez: Készülj Istened elé!** Az Isten elé állás pedig csak egyetlen módon lehetséges, mégpedig a **meztérésben**.

Azt jelenti ez, hogy az ember abból a helyzetből akkor szabadul ki, ha életében Isten jelenléte lesz az a rendező erő, ami mindent rendez. A meztérés ugyanis azt jelenti, hogy Isten személyes uralmát elfogadjuk az életünk minden részletére nézve. Ahogyan a naprendszer bolygói egyetlen központ körül mozogva léteznek, úgy az életünket Istenhez kell szabni. Neki kell a középpontba kerülni. Minden dolgunknak az Ő erőterében, Őhöz igazodva kell folyni. Ez a **meztérés**. Ez az a fordulat, ami által a káosztól meghatározott életünk stabil pályára áll.

Az emberek a világban sok mindenben reménykednek, sok mindentől várják a megváltást. Várják az erkölcsi megjobbulástól. Ha mindenki betartja a szabályokat, akkor egy szebb és boldogabb világ formálódik ki. Máskor a tudásban bíznak, hogy majd a tudás segíteni fog az emberiségen, hogy megálljon az a folyamat, amiben élünk, hogy végre egy boldogabb világ alakuljon ki. Megint más gondolat szerint a gazdasági növekedés, az igazságos elosztás fog segíteni az embernek abban, hogy békében és boldogságban éljen.

Isten Igéje mindezt cáfolja. Az embernek ezek az elgondolásai utópiák, amik soha nem hozzák meg a kívánt eredményt. S ezt egyre jobban érezzük.

Eredményt csak egyetlen egy módon érhetünk el, mégpedig úgy, ha életünk meghatározója Isten uralma, Isten jelenléte lesz. Ő tud bennünket biztonságos pályára állítani. Ő tud minket kiszabadítani a káoszól, a bűnből. Az az ember, aki elutasítja Isten hívását, menthetetlenül kiszolgáltatja magát a káosz erőknek, a kárhozatnak.

De mindenki számára Isten ajtót nyitott, és ezt az ajtót senki be nem zárhatja. Lehetőséget adott arra, hogy megtalálja mindenki az életet, az örök életet, az üdvösséget.

Az életünk sok gondja, baja, félelme, a világban végbemenő folyamatok, természeti és egyéb katasztrófák, arra kell, hogy indítsanak bennünket, hogy vegyük komolyan az Isten által felkínált szabadulást. Ahogyan itt ebben a fejezetben is olvassuk, hogy különféle csapások, szenvedések érték el Izráel népét, amik mind mind megtérésre kellett volna, hogy indítsák ezt a népet. Isten szomorúan mondja újra és újra: **„...és még sem tértetek vissza hozzám!”**

Erről a megtérésről szeretnék a mai alkalommal elmondani néhány üzenetet. Természetesen az ÚSz fogalmainak használatával.

Az ÚSz legfontosabb üzenete az, hogy Jézus Krisztusban eljött hozzánk az Isten. Emberré lett. Azért jött el, hogy megnyissa az utat az Isten erői számára az életünk felé. Életével és halálával tárt kaput, hogy világunkba beáradjon Isten szeretete, hatalma, s minden ember számára lehetőséget adjon a megmaradásra.

Jézus földi életében mindenki láthatta, tapasztalhatta ezeknek az erőknek a valóságát. Pünkösdkor és pünkösöd után a menyei erők hatalmas áramlása kezdődött meg, ami megváltoztatta ennek a világnak az arculatát.

A legkülönbélebb módon élük át az emberek Isten hatalmas jelenlétét. Ezrek és milliók élete megváltozik. Betegek gyógyulnak meg, megszállottak válnak szabaddá, tisztulnak meg. Örömujjongás tölti be emberek, közösségek életét, mert átélik azt, hogy milyen nagyszerű, amikor Isten szeretete lesz az élet középpontja, meghatározója.

A céltalanul hányódó emberi életek egyszerre olyan pályára állnak, amelynek célja van. A félelmet, az ürességet felváltja az öröm és a bátorság.

Sokan gúnyolódnak azokon, akiknek az élet megváltozott, pünkösdkor még azt is mondják, hogy édes bortól részegedtek meg. De teljesen mindegy, hogy mit mond ez a világ. A lényeg az, hogy ott, ahol Isten szeretete, jelenléte, hatalma lesz az emberi élet meghatározója, ott minden megváltozik.

Minden időben Isten Igéjének ez a legfontosabb üzenete az emberek felé, hogy lehetséges Isten hatalma által megtalálni a gyógyulást, a teljes életet. Ma is és minden időben készen áll Isten ereje, szeretete, hogy kiáradjon annak az embernek az életére, aki Jézus szabadítására igent mond, elfogadja azt.

Számomra nagy öröm, hogy a gyülekezetünkben sokszor előfordul az, hogy valakinek az életén láthatjuk a változást.

Mondani kell mindenkinek, hirdetni kell teljes erővel, hogy Jézust azért küldte el Isten, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet. Ne maradjon senki elveszett!

Lehet, hogy lesznek, akik mosolyogva legyintenek erre az üzenetre, mert nem tudják elfogadni. Ezzel nem kell törődni. Az az ember, aki nem előítéletekkel hallgatja az evangéliumot, hanem kész kipróbálni, az meg fogja tapasztalni, hogy Isten szeretete valóban új pályára állítja a káosz erők által sodródó, elveszett életeteket.

Az evangéliumban hinni azt jelenti, hogy kipróbálni, ellenőrizni Isten szavát. Akinek van ehhez bátorsága, az nem fog csalódni, mert megtapasztalja azt, hogy Igaz, amit Isten kijelentett.

Egészen természetes az, hogy az az ember, akit Isten ereje határoz meg, akinek Ő ad célt, annak az élet megtisztul. Az zűrzavar, a tisztátalanság mindig annak a következménye, hogy az ember nincs a helyén, hogy nincsen valós célja ezen a földön.

Abba a percben, amikor Isten hatalma, szeretete határozza meg az életünket, abban a pillanatban megtisztul az életünk. Sőt feladatot, küldetést kap. Isten hatalma munkálja ezt.

De nem ezzel kell elkezdni a megtérést, ahogyan sokszor gondolják. Ha találkozunk egy olyan emberrel, akinek az életében nagyon sok hiányosság van, akkor nem a hiányosságai miatt kell korholni, megróni. Ez nem ér semmit, olyan mintha a falnak beszélnénk. Oda kell segíteni Istenhez. Szolgálni kell az életét, hogy Isten erejének a hatása alá kerüljön. Ha Isten vonzása, szeretete, megtartó hatalma megragadja az életét, akkor megváltozik az életének a minősége is.

Az az ember, aki Isten szeretetében él, az másképpen látja a másik embert, másképpen látja a világot, másképpen éli az életét, mint az, aki Isten szeretetétől távol él.

Figyeljük meg Jézust, aki sokszor beszélget olyan emberekkel, akit a kortársai megvetnek, bűnösnek, erkölcstelennek tartják. Jézus soha nem kritizál, hanem Isten szeretetét kínálja fel. És amikor valahol Isten szeretete kiárad, ott megváltozik az emberi élet. Azt mondja pl: Akitől igazságtalanul elvettem valamit, annak négyszer annyit adok helyette!

Ha a gyülekezetünkben vannak, akik nem éppen bibliai mértékkel mérnek dolgokat, akkor az azért van, mert Isten szeretetét nem ismerték meg. Nem vitatkozni kell velük, hanem imádkozni kell értük, hogy Isten szeretetét, hatalmát megismerjék.

Nagyon fontos azt megérteni, hogy akkor, ha valaki a dicsőséges Isten által meghatározott emberként éli az életét, akkor életének minden részletében megjelenik ez a meghatározottság. Minden alárendel az Isten akaratának. Így állt jó pályára az élete.

Sokszor nem értik az emberek azt, hogy hogyan mondhatta Jézus azt, hogy: Aki jobban szereti anyját, apját, férjét, feleségét, gyermekét, mint engem, az nem méltó hozzám. Olyan önző kijelentésnek hangzik ez egészen addig, amíg azt nem értjük meg, hogy életünk teljes egészében Istentől meghatározott kell, hogy legyen. Így kerül minden a helyére. Így fogja minden megkapni a maga tisztességét, értékét.

Próbáljuk ezt a törvényt érvényesíteni az életünkben! Engedjük, hogy érvényesüljön ez a törvény.

Életünk megoldása, kiteljesedés, reménysége, eredményei attól függenek, hogy az Úrnak, a Seregek Urának erőtere szabja-e meg, irányítja-e az életünket, vagy pedig nem. Meg kell térni az Úrhoz. Az Ő hatalmába kell adni magunkat. Életünk próbái, nehézségei is erre felé kell, hogy segítsenek bennünket. Hiszen minden próba abból származik, hogy az életünk nincsen benne az egyetemes rendben. Isten megengedi, hogy a különféle nehézségek figyelmeztetések legyenek csak a számunkra, amik a megtérésre indítanak.

Jól jegyezzük meg, hogy a megtérés nem életformaváltás, hanem uralomváltás. Az életformánk mindig annak a függvénye, hogy kinek az uralma alatt élünk.

Jézus azért jött, azért adta önmagát, hogy ez az uralomváltás nagyon egyszerűen történhessen meg. Egyszerűen csak ki kell mondani azt, hogy: Uram! Én a te szeretetedben akarok élni. Elég volt abból az életből, amit nélküled éltem. Elég volt abból az életből, amelyben eltékoztam saját erőimet. Légy az én életem Ura, Megtartója!

Erre az uralomváltásra nagy segítséget ad az a gyülekezet, az a hitben élő ember, akinek az életében az emberek megláthatják Isten uralmának valóságát. Nem kell nekünk semmivel kérkedni, nem kell semmivel dicsekedni. Nincs is mivel. Csak azt szabad megvallani, és bemutatni, hogy lehet Jézus Krisztus által Isten uralmában élni. Elmondhatjuk mindenkinek, megmutathatjuk életünk részleteiben, hogy: "... aki hegyeket formál, és szelet teremt, aki tudtára adja szándékát az embernek, aki a hajnalt és alkonyatot alkot, és a föld magaslatain lépdél, annak neve: az Úr, a Seregek Ura." Ő határozza meg az életemet, az Ő szeretetében élek. Ezért lett az életem életté.

*

^{5.1}Halljátok meg ezt az igét! Siratóéneket mondok rólatok, Izráel háza! ²Elesett, nem kel fel többé a szűz Izráel! Ott hever földjén, nincs, ki fölemelje. ³Ezt mondja az én Uram, az ÚR: Ha egy városból ezren vonulnak ki, csak százan maradnak meg; ha százan vonulnak ki, csak tízen maradnak meg Izráel házának. ⁴Ezt mondja az ÚR Izráel házának: Engem keressetek, és éltek! ⁵Ne keressétek fel Bételt, ne járjatok Gilgálba, Beérsebába se menjetek! Mert Gilgál fogságba jut, Bétel pedig megsemmisül. ⁶Az URat keressétek, akkor élni fogtok, különben rátör József házára, mint a tűz, amely megemészti olthatatlanul Bétel miatt. ⁷Mert méreggé teszitek a törvényt, és az igazságot földre tiporjátok. ⁸Ő alkotta a Fiastyúkot és a Kaszás-csillagot. Ő változtatja reggelre a homályt, és sötét éjszakává a nappalt. Szól a tenger vizének, és kiönti azt a szárazföldre: az ÚR az ő neve. ⁹Pusztulással sújtja az erőseket, és pusztulást hoz az erődökre.

Amikor elolvastam ezt az Igét az Ámós könyvből, ami egy siratóének Izráel felett, akkor az fogott meg belőle, hogy kétszer is megszólal a prófétán át Isten megtérésre hívó figyelmeztetése Izráel felé: Engem keressetek és éltek! Azért fogott meg ez az Ige, mert a siratóének már azt az érzést keltheti az olvasóban, hogy már nincsen semmi remény. Elesett és nem kel fel többé Izráel leánya. Ott hever a földjén, nincs aki felemelje! De Isten mégis bátorítja, vigasztalja, az élet útjára hívja őket.

Az életre viszont csak egyetlen út van Izráel számára, mégpedig az, hogy: **Engem keressetek, az Urat keressétek és élni fogtok. A megtérés.**

Bár az elmúlt héten is megszólalt már ennek az Igének az üzenete, de Isten arra indított, hogy újra mondjam el, mert nagyon fontos üzenet ez a mi számunkra, a ma élő ember számára is.

Eszembe jutott egy kedves testvérünk, aki már nincsen közöttünk. Egyik gyülekezetnek a gondnoka volt, ahol szolgáltam. Többször vallást tett a hitéről, hitbeli megtapasztalásairól. Egyszer elmondta azt, hogy a szülei nagyon gazdag emberek voltak. Hatalmas földjeik voltak, amiket ő örökölt. Az ötvenes években ezeket a földeket egyik pillanatról a másikra elvették tőle, ahogyan sokaktól. Talán még az otthonát is el kellett hagynia. És ő, amikor ebben a nagy nyomorúságba került, akkor imádságban azt mondta Istennek: Uram! Köszönöm neked azt, hogy szabaddá tettél mindettől. Megadtad számomra, hogy mostantól fogva egészen neked élhessek.

Körülötte ezrek és tízezrek belerokkantak abba, hogy földönfutókká lettek, hogy derékba tört az életük, ez az ember viszont az élte át ebben az ítéletben, hogy Isten szabaddá tette őt, életet adott a számára.

Ennek az embernek a vallomása világossá teszi számunkra, hogy az az ember, aki Istent keresi, aki Istent megtalálva éli az életét, az nála életet talál.

Megpróbálom megfogalmazni azt, hogy miért is fontos Ige, fontos üzenet ez a számunkra: Engem keressetek és éltek! Csodálatosan működik ez az életszabály, ha elfogadjuk és ha cselekedni kezdjük. Az a baj, hogy olyan nehezen tudunk kimozdulni ennek az Igének a gyakorlati megvalósítására.

Az elmúlt időben találkoztam néhány olyan emberrel, akinek az életében valamilyen sérelem, megoldatlan vagy megoldhatatlannak látszó gond, probléma van. Súlyos lelki teherként hordozzák magukban ezt. Igazságtalanság, valakinek a szeretetlensége, durvasága, gyász vagy talajvesztés, vagy más valami ez a nagy és súlyos teher. Egyre jobban őrlődnek, felemésztyődnek a teher súlya alatt. Azon kívül, hogy a kedvetlenség, a lehangoltság miatt elvesztenek testvért, barátot, egyre erőteljesebben jelentkezik testi tünetekben a kimerültség, a reménytelenség.

Azt olvashatjuk a különféle folyóiratokban, szakkönyvekben, felmérésekben, hogy korunk egyik legsúlyosabb problémája a depresszió. Rohamosan nő ezeknek

a betegeknek a száma. A rohanó élet, a sokféle igazságtalanság, az élet keménysége egyre több embert taszít bele ebbe az állapotba.

De miről is van szó ilyen esetben. Arról, hogy az életünkben van egy olyan seb, gond, baj, ami állandóan lefoglal bennünket. Egy pillanatra sem tudunk elszabadulni tőle. Jogosnak látszik ez. Hiszen ez a testvérünk, akinek a bizonyágtételét említettem az előbb, joggal ragadhatott volna le annál az igazságtalanságnál, ami őt érte. Derékba törték az életét. Hatalmas értéket vettek el tőle, amiért a szülei, nagyszülei keményen megdolgoztak. Mondhatta volna dühösen: Hogyan lehet megengedni ezt az égbekiáltó igazságtalanságot? Ezt nem lehet elfogadni! Leállhatott volna ennél a gondolatnál, és akkor belerokkan vagy belehal. De meghallotta Jézus szavát: Engem keressetek és akkor éltek! Jézus azt mondja nekünk embereknek: Légy szabad az én számomra, legyek én az életed középpontjában, s akkor nem fogsz tönkremeni, hanem épülni fogsz. Akkor nem leszel búskomor, hanem boldog, örvendező ember leszel.

Fordulj el a bálványaidtól, a sebeidtól, a veszteségeidtól és indulj el teljes szívvel Jézus felé. Éld át azt, hogy szeretete és fénye beragyog a szívedbe, életedbe. Gyönyörködjél az Úrban. Mond azt, amit Pál apostol mondott: Mindent kárnak szemétnak tartok, hogy annak tetsző legyen az életem, aki elhívott engem, aki szeret engem, akinek szolgállok.

Mindenkinek van az életében nyomorúság, gond. Mindenkinek van oka a panaszra. De Isten azt akarja, hogy te ne ezt tedd, ne panaszkodj, ne állj meg annál, vagy azoknál a dolgoknál, amik olyan nagyon gyötrőek a számadra, hanem: Gyönyörködjél az Úrban, erősödjél meg az Ő hatalmas ereje által.

Volt egy ismerős, akinek tragikus módon halt meg a leánya. Nem tudott belenyugodni. Már hajnalban ott volt a temetőben, mindig a sírt gondozta. Semmivel nem lehetett eltéríteni ettől. Szomorúan láttuk, hogy hogyan teszi tönkre magát és a körülötte élőket is. Engem keressetek és éltek!

Természetesen nagyon nehéz elszakadni attól, ami az ember számára, emberileg, olyan fontos. A miért, a harag, a tiltakozás, a keserűség olyan természetes érzése az emberi szívnek. Jogos is. Isten azonban azt mondja, hogy mindentől szabadabbá kell lenni és Őrá kell nézni annak, aki élni szeretne, aki meg akar szabadulni a depresszióból. Az Ő dicsőséges jelenléte, szeretete szabadabbá tud tenni bennünket!

Milyen jó is, hogy élő Jézusunk van, aki Lelke által munkálkodik közöttünk és él bennünk. Nincsen szükségünk arra, hogy különféle lelkigyakorlatokat, meditációs

technikákat próbálgassunk. Nincsen szükség arra, hogy gyarló emberi technikákkal próbáljunk megkapaszkodni. Élő Urunk van és az élő Úr hív minket magához. Őrá kell nézni, Őbenne kell bízni. Őneki kell egészen Úrrá lenni az életünk felett. Nekünk mondja: Engem keressetek és éltek!

Bármi is az, ami leblokkolta az életedet, szabaddá lehetsz. Engedd el, azt, ami gyötör, engedd el, azt, ami emészt és menj oda Jézushoz, élj az Ő szeretetében! Dicsér és magasztald Őt teljes szíveddel. Töltse be a szívedet a hála.

Arra kellene törekednünk, hogy úgy éljünk ebben a világban, hogy ne ragaszkodjunk felettébb semmihez és senkihez, egyedül Jézus Krisztushoz. Ő adja számunkra a biztonságot, Őrá nézve lesz az életünk sziklára alapozott élet. Minden más bizonytalan, minden más magában hordja annak a lehetőségét, hogy csalódást, megségyenülést, fájdalmat okoz. Jézus az egyetlen, aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. S Ő azt mondja nekünk: Engem keressetek és éltek. Ha már teljesen megrendültél, ha már elested, még akkor sem késő meghallani ezt a szót: Engem keressetek és éltek.

Bárcsak meghallanánk és a bálványainktól, a bennünket fogva tartó, megigéző dolgoktól szabaddá tudnánk lenni Jézus által. Olyan jó lenne, ha fel tudnánk adni a reánk jellemző makacsságot és azt tudnánk mondani: na jó! Megpróbálom a tekintetemet Őrá emelni. Megpróbálom Őt keresni, hogy életem élet legyen végre.

Tudni kell azt, hogy semmi és senki nem tud minket embereket megtartani. Lelkészek, papok, egyház, különféle mágusok nem képesek bennünket megtartani: Egyedül az Élő Jézus Krisztusban van számunkra élet. Teljesen Őt kell keresni, Őneki kell adni magunkat egészen.

Még azt is el szeretném mondani, hogy sokan vannak, akik tudják, hogy amihez fixálódott az életük az megnyomorítja őket. Szenvednek miatta. Sírnak, dühöngnek, leisszák magukat a sárga földig. És sokan vannak, aki nem is sejtik, hogy az életükben vannak olyan dolgok, amiktől szabaddá kellene lenni ahhoz, hogy boldog emberek legyenek. Reménykednek, hogy majd rendbejönnek a dolgaik, csak átmeneti a zavar.

Jó annak, aki szívét egészen Jézusnak tudja adni, megérti, hogy az életnek egyetlen útja van: Engem keressetek és éltek.

De nem csak az életünknek a különféle terheiről, sérüléseiről, bálványairól kell beszélni ennek az Igének a magyarázatakor. Beszélhetünk a bűneinkről, amiktől

szeretnénk talán szabadulni, mert érezzük, hogy megszegényítenek bennünket. Indulataink, vágyaink, amiken nem tudunk uralkodni annyi kárt okoznak nekünk is, s a mellettünk élőknek is. Nagyon szeretnénk megszabadulni tőlük, de egyszerűen nem sikerül, nem tudjuk lerázni ezeket a koloncokat.

Ez az Ige arra tanít meg bennünket, hogy, ha Istent keressük, ha Őfelé indulunk el, akkor az élet erői kezdenek bennünk megjelenni., erősödni. A bűntől nem úgy kell megszabadulni, hogy állandóan küzdünk ellene, hanem úgy, hogy közeledünk Istenhez és lehullnak rólunk a bűneink. Elmaradnak. A Szentlélek Isten tesz bennünket szabaddá, erősít meg bennünket, hogy elhagyjuk a bűneinket.

Engem keressetek és éltek! - bátorít bennünket a mi Istenünk. Halljuk meg az Ő bátorítását, induljunk el felé.

Beszélhetünk a félelmeinkről, amik ugyancsak megbénítanak bennünket. Nagyon sok emberrel találkoztam, aki olyan erős félelmek, feszültségek között éli az életét, hogy az egész élete szenvedés a számára. Talán örökölte ezt az alkatot, talán a sokféle kudarc, az életének a különféle nehézségei erősítették meg benne a félelmet.

A világunkban sokszor a félelem az, amivel az embereket irányítják. Félelmet ébresztenek bennünk emberek, ügyek iránt. Vagy egy másik negatív érzést keltenek fel, ez pedig a gyűlölet. Mivel mindenki órákon át ül a TV előtt, ezért sokféle indulatot, félelmet lehet ébreszteni a szívekben, attól függően, hogy az érdekek, hogyan kívánják.

Az ember teljesen védtelen ezek ellen a hatások ellen. Azt látjuk, hogy az emberek egyszerűen képtelenek még azokat a hatásokat is kivédeni, amelyekkel az orruknál fogva vezetik őket.

Ezért jó az, hogy szól hozzánk az Ige: Engem keressetek és éltek. Engem keressetek és megszabadultok a félelemtől, a szorongástól, a belső feszültségektől. Felszabadultan, bátran, egyenesen tudtok járni mindenhol, ha engem kerestek. Mert az az ember, aki Istent látva él, az nem fél, annak a szívében nincsen gyűlölet és szorongás. Szabad ember. Nem lehet manipulálni!

Az, aki megbátorodva él, aki felszabadultan él, annak az élete kiteljesedik, kibontakozik. Azt Isten sasszárnyakon fogja vinni.

Halljuk meg, hogy felénk szól az Ige: Engem keressetek és éltek.

A bálványaink, az Istentől távol megélt életünk az, ami megszegényít bennünket. Azért vagyunk olyan nyomorultak sokszor, mert mindig alkudozunk afelől, hogy menyire kell Istennek engedelmeskedni, menyire kell Őt keresni, Őrá bízni az életünket. Be kell fejezni ezt az alkudozást, mert az, aki meg akarja tartani az életét, az elveszti azt, aki pedig el tudja veszteni az életét Istenért, az megtalálja azt. Higgyük el ezt és próbáljunk ennek megfelelően élni!

*

7: ¹⁰Ezt az üzenetet küldte Amacjá, Bétel papja, Jeroboámnak, Izráel királyának: Összeesküvést szít ellened Ámósz Izráel népe körében. Nem tűrheti el az ország az ő beszédeit! ¹¹Mert így beszél Ámósz: Fegyvertől hal meg Jeroboám, Izráelnek pedig fogságba kell mennie földjéről. ¹²Ámósznak viszont ezt mondta Amacjá: Te látnok! Menj el innen, menekülj Júdába, ott keresd meg kenyeredet, és ott prófétálj! ¹³Bételben nem prófétálhatsz többé, mert királyi szentély ez itt, és az ország temploma! ¹⁴Ámósz így válaszolt Amacjának: Nem vagyok próféta, sem prófétatanítvány. Pásztor vagyok én, és fűgét termeszték. ¹⁵De elhívott engem az ÚR a nyáj mellől, és ezt mondta nekem az ÚR: Menj, és prófétálj népemnek, Izráelnek! ¹⁶Most azért halld meg az ÚR igéjét! Te ezt mondtad: Nem prófétálhatsz Izráel ellen, nem prédikálhatsz Izsák házáról! ¹⁷Ezért így szól az ÚR: Feleséged parázna nő lesz a városban, fiaid és leányaid fegyver által esnek el, földedet fölosztják mérőkötéllel, te magad tisztátalan földön halsz meg, Izráel pedig fogságba megy földjéről!

Amikor az ÓSz prófétai könyveit olvassuk, akkor újra és újra azt a különös eseményt láthatjuk, ismerhetjük meg, hogy Isten egy adott időben valakit megszólít, maga elé állít és kijelenti neki az akaratát. Történhet ez az esemény teljes éber állapotban, vagy álomban, vagy valamilyen különös önkívületi állapotban. A lényeg mindig az, hogy **Isten megszólal**, kijelenti az akaratát.

A Bibliát olvasva felismerjük és megértjük azt, hogy minden, ami valóban változást jelentett az emberek, az emberiség életében, az Isten megszólalása, kinyilatkoztatása következtében indult meg és ment végbe. Először azokat szólította meg, akiket kiválasztott magának személyesen. Az ősatyákat, az ÓSz nagy személyiségeit. Ábrahámot, Izsákot, Jákóbot, Mózeszt, Józsuét, Dávidot... Aztán rendelt prófétákat, akiknek kijelentett az akaratát, és akiket elküldött, hogy ezt a kijelentett akaratot hirdessék meg ott, ahol azt Ő akarja, hogy ott meghallják.

Semmiféle minőségi változás nem történt volna a világ történetében akkor, ha Isten szava nem szólal meg. Már a teremtés, az élet megjelenése is Isten szavának a megszólalása által megy végbe. A káoszból így lesz rend. Az elbukott, bűntől meghatározott világban pedig Isten szava a megtartó erő, és a az Ő szava munkálja a szabadulást, az üdvösséget. Az ember tehetsége, alkotóképessége kevés lett volna, szükség volt olyan minőségi változásokra, amelyek Isten kijelentései, szavai által mentek végbe.

A zsidókhöz írt levélben pedig ezt olvassuk: **„Miután régen sokszor és sokféleképpen szólott Isten az Atyákhoz a próféták által, ezekben a végső időkben a Fiú által szólott hozzánk, akit örökösévé tett mindennek, aki által a világot teremtette. Ő Isten dicsőségének a kisugárzása és lényének képmása, aki szavával hordozza a mindenséget...”**

Ez azt jelenti, hogy Istennek minden időben volt és ma is van teremtető, megtartó szava hozzánk. Ma Jézus Krisztus által szólít meg bennünket, aki az Ő dicsőségének kisugárzása és lényének képmása... Amikor a próféták sora lezárult, amikor megszűnt az ÓSz-i értelemben vett prófétai szolgálat, akkor eljött Jézus, hogy Istennek teljes, tehát mindenre kiterjedő, mindent megvilágosító akaratát meghirdesse számunkra.

Éppen ezért a Jézus által megszólaló kijelentése Istennek az a kijelentés, amely által a történelemnek a legnagyobb változását munkálta. A próféták által általában Izráel népét, Izráel fiait formálta, irányította. Ezekkel a kijelentésekkel előkészítette a végső időben Krisztusban megszólaló kijelentés felhangzását. A Jézus Krisztus által megszólaló üzenet pedig az egész világ számára, és abban minden ember számára szólal meg, mint a teljes és tökéletes prófétai szó, Isten üzenete. **Ez az üzenet az evangélium.** Isten végső, ultimátumszerű üzenete az egész világhoz, minden emberhez. Több üzenete Istennek nincsen ehhez a világhoz és nem is lesz már. A János evangéliumából szoktuk meghirdetni ezt az üzenetet: **„Úgy szereti Isten ezt a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte, hogy aki hisz Őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”**

Ha a próféták szolgálatát megvizsgáljuk, akkor azt látjuk meg, hogy mindig **konkrét címre küldött üzenetet** kell kézbesíteniük. A címzett lehet Izráel népe vagy egy másik nép, a király, a főpap, vagy egy konkrét személy. Az üzenetet annak kell meghallani, akinek Isten küldi.

A Jézus által megszólaló üzenet is konkrét, minden népnek szól, és minden embernek szól személyesen. Istennek szava van az emberiséghez, és szava van hozzánk, Hozzád, egészen személyesen. Jézus azért jött hogy elmondja: Mi Isten hozzánk, hozzád intézett szava.

Nagyon jó előadások hangzanak el a TV-ben a Mindentudás egyeteme című műsorban. Nyelvészeti, fizikai, népművészeti, csillagászati, filozófiai, közgazdasági és más kérdésekről hangzanak ezek az előadások. Az emberek sokszor a Bibliából is ilyen előadásokat szeretnék olvasni, vagy hallani. De Isten nem hirdette meg a Mindentudás egyetemének előadás-sorozatát. Ő inkább azt mondja a világnak és a világban élő minden embernek, hogy: Nekem hozzád van szavam! Olyan szavam, ami alapjában megváltoztatja az életedet. Figyelj rám. Egészen személyes ügyről van szó! Úgy vedd kezébe a Bibliádat, úgy ülj be a templomba az istentiszteletre, hogy igyekezzél meghallani és megérteni azt, amit én Neked, csak neked akarok mondani. Rólad van szó.

Sokszor előfordul az, hogy az istentisztelet után az emberek azt mondják egymásnak: Nagyon jó volt ez az igehirdetés. Még soha nem gondoltam azt, hogy azt a kérdést, azt az Igét ilyen módon is lehet érteni. Az igehirdetők számára mindig nagy öröm az, ha a gyülekezet tagjai ezzel a lelkesültséggel viszik haza az Ige üzenetét! De bármennyire is jólesik az ilyen visszhang, mégis azt kell mondani, hogy Isten Jézus által személyesen, életeddel kapcsolatosan akar mondani valamit.

Ha a János evangéliumának azt a versét idézzük fel, ami az előbb is elhangzott, akkor hallhatjuk belőle azt a néhány szót, ami talán a leghangsúlyosabb, ami így hangzik: „... **el ne vesszen...**” El ne vessz!

Ez azt jelenti, hogy az Isten azt mondja el az Igében Jézus által mindannyiunk számára, hogy ez a világ, s benne minden ember el van veszve.

Sok mindent jelent ez a kifejezés a mi gondolkodásunkban. Amikor valami erőnket meghaladó munkába kezdünk és nem vagyunk képesek arra, hogy a végére jussunk, akkor szoktuk mondani azt, hogy bele veszek a munkába. Elveszem a feladatok tengerében. Ez is jelenti ez a kifejezés. Vágyunk a rend után, szeretnénk végre már boldogan, elégedetten végignézni a dolgainkon, az életünkön, de egyszerűen nem tudunk úrrá lenni azon, ami ott van. Nem tudunk eljutni a rend, a harmónia állapotára. Még mindig van egy csomó minden, amit beraktunk a sarokba és leterítettük valami mese szép terítővel, hogy mások ne láthassák. Néha ezek a letakart kupacok úgy megsokasodnak, hogy nem is olyan egyszerű letakarni őket. S van, amikor betakarják az egész életünket, mint ott a

Damjanich u magasságában azt a házat, amit láthatunk naponta az autóbusról. Jézust azért küldte Isten, hogy erről beszéljen velünk.

De nagyon sokan megvallják azt, hogy olyan idegenül élnek ezen a föld nevű bolygón. Nem nagyon értik azt, hogy mit is keresnek itt. Idegen és idegesítő számukra sok minden. Tele vannak félelemmel és aggodalommal. Elveszettek érzik magukat. Isten Jézus Krisztus által erről az elveszettségről akar szólni hozzánk.

A Biblia tanítása szerint van egy könyv, amelybe minden ember nevének szerepelnie kellene. Ez az élet könyve. És sokan vannak, akiknek a neve még nincsen ott felírva. Nincsen életük, örök életük, mert el vannak veszve. Halálban, éjben várakoznak.

Jézus erről akar velünk beszélni és nem csak velünk, hanem ezzel az egész világgal is. Isten azért küldte Őt, hogy kijelentést hozzon a számunkra!

Fontos tudományos kérdés az, hogy volt-e lehetőség az élet kialakulásához a Marson vagy nem. De az még fontosabb, hogy a földön van-e lehetőség az életre, a mi életünkben, a te életedben van-e élet és az milyen minőségű Jézus erről akar velünk, veled beszélni, azért küldte Őt az Isten.

A próféta feladata az, hogy feltárja a valóságot, bármennyire fájdalmas is. És amikor valaki meglátja és elfogadja azt, amit a próféta mond, akkor megszólalhat a megoldást jelentő üzenet.

Jézusban azt mondja nekünk Isten: **Úgy szerettem, szeretem ezt a világot, hogy egyszülött Fiamat adtam érte.** Téged is így szeretlek. Engedd, hogy életedbe áradjon a szeretetem. Engedd azt, hogy az én szeretetem, az én hatalmam rendet teremtsen az életedben, megerősítsen a jóra, az életedet életté tegye. Engedd, hogy szeretetem kiáradása által a neved beírattassék az élet könyvébe.

Minden prófétát azért hívott el Isten, hogy konkrét üzenettel küldje őt valahová. Ámós feladata is ez volt. Az üzenet mindig személyes természetű. Felfedi, láthatóvá tesz elrejtett, meg nem értett dolgokat. S ebben a leleplező munkájában meghirdeti azt, hogy mi a megoldás. De meghirdeti azt is, hogy a megoldás elutasítása milyen következményekkel jár.

A mi prófétánk Jézus, aki leleplezi a világ előtt azt, hogy elveszett. S személy szerint mindannyiunk számára egyértelművé teszi azt, hogy elveszettek vagyunk.

Hirdeti mindenütt és mindenkinek azt, hogy az elveszett ember csak úgy lehet megtalál, magára talált ember, ha Isten szeretete a szívébe árad, ha Isten szeretete felemeli, megerősíti, élettel ajándékozza meg. Minden más lehet nagyon érdekes, de amíg ez a kérdés nincs rendezve, addig mindennek az értelme, értéke, megkérdőjelezhető.

Isten Jézus által keres Téged. Hív téged, mert tudja, hogy bajban vagy, veszélyben vagy! Kiálts: Uram! Itt vagyok, áraszd rám megtartó szeretetedet, kegyelmedet! Isten azt mondja, hogy számodra, számunkra egyetlen megoldás Jézusban adatott. Nincs más név a földön, aki által lenne számunkra megtartatás.

A felolvasott Igéből azt hallottuk, hogy a bételi szentély papja Ámóst rendre utasítja: Menj el innen! Menj Judába, ott prófétálj, ott keresd meg a kenyeredet, itt, az ország szentélyében nem.

Zavarta a főpapot Ámós szolgálata. Azt szeretete volna, ha Ámós felhagy a prófétálással.

Ámós viszont egyértelműen értésére adja a papnak azt, hogy ő nem azért prófétál, mert így akarja megkeresni a kenyerét, hanem azért, mert Isten ezzel bízta meg. Az Ő kötelessége az, hogy a rábízott üzenetet adja tovább. Nem lehet tekintettel arra, hogy tetszik-e az üzenet azoknak, akik hallják vagy nem. Ő küldetésben jár.

Isten szava, amikor megszólal valaki által, akkor teljesen mindegy, hogy kicsoda az, aki hirdeti azt. Senki nem mondhatja, hogy ő azért nem engedelmeskedett Isten szavának, mert az aki hirdette az nem volt számára szimpatikus. Az engedelmisség soha nem lehet szimpátia kérdése! Isten szavának elutasítása minden esetben azt jelenti az ember számára, hogy életében nem jelenik meg Isten szeretete és kegyelme. Ítélet alá kerül.

Nagy kísértésünk az, hogy a körülményeket, a külsőségeket nézzük. Szimpatikus számunkra az, aki szól vagy nem. El kell jutni arra, hogyha nehéz is néha ezt megtenni, hogy ne a külsőségekre figyeljünk, hanem arra a szóra, ami szól felénk.

Felelősek vagyunk azért, hogy Isten szavát meghalljuk-e, elfogadjuk-e vagy pedig nem. Isten ítélőszéke előtt nem lehet azt mondani, hogy: Mindenki azt tette! Mindenki így cselekedett! Én is!

Felelősek vagyunk a tetteinkért, döntéseinkért! Ha nincsen elég bölcsességünk, akkor kérhetünk bölcsességet. Isten segítségünkre van abban, hogy megértsük, meglássuk azt, hogy mi a helyes és mi nem az. De arra senki nem hivatkozhat, hogy mások mit mondtak, mit tettek. Így kell hallgatnunk az igehirdetéseket, így kell olvasni a Bibliát, így kell figyelni Jézusra!

S különösen nagy hiba az, amikor valaki Isten küldöttjét el akarja hallgattatni. A történetben pedig az a szomorú, hogy éppen egy pap az, aki Isten küldöttjét igyekszik hallgatásra bírni. Ha valakinek, akkor neki tudni kellett volna azt, hogy nagyon óvatosan kell megszólalnia, vigyázva arra, hogy ne hogy Istennel szembe kerüljön.

Isten azért adta a kezünkbe a Bibliát, hogy ellenőrizni tudjuk a prófétai szót, hogy valóban Isten szava-e. Bárki szólja Isten szavát, el kell fogadni azt. S bárki mond mást, ami Isten akaratától idegen, azt fel kell ismerni és el kell utasítani.

Jézus azt mondta, hogy: Minden bűn megbocsáttatik az embernek, csak egy nem, ha a Lélek ellen vétkezik. Ha Isten tettét, szavát elutasítja valaki, amellyel Isten megtérésre, életre akar hívni. Az ilyen emberen nem lehet segíteni. Kirekesztette magát Isten országából.

Olyan korban élünk, amikor nagyon sokféle üzenet hangzik fel. Csendben, alázattal, imádkozva kell figyelni ezeket az üzeneteket, hogy megtudjuk ítélni mi a helyes és mi nem az.

Talán segítséget jelenthet számunkra ebben a korban az, hogy Isten Jézus Krisztusban szól hozzánk. Az igehirdetők, a mai próféták feladata az, hogy Jézus szavát adják tovább. Talán könnyebbséget jelent az, ha minden igehirdetés, tanítás után feltesszük a kérdést: Mondhatta-e ezt Jézus? Ha igen, akkor el kell fogadni. De, ha nem, akkor bátran el lehet utasítani. Mert Isten üzenete Jézusban szól a mai világ, a mai ember felé. Azt mondja nekünk Jézus által Isten: Ember! Elveszett vagy de én azért adtam Egyszülöttemet, hogy az, aki hisz Őbenne, aki felnéz Őrá, aki elfogadja az Ő szeretetét, az ne vesszen el, hanem élete, örök élete legyen.

A mai ember felé az az üzenet szól, hogy Isten éltető erői, az élet vizének forrásai Jézus által megtalálhatóak minden ember számára. El kell indulni és rá kell találni az Isten szeretetének erőire, meg kell találni az élet vizének forrásait. Ha megtaláltuk, akkor már nem leszünk többet elveszettek, akkor életünk életté változik és az Isten Lelkének erői éltetni kezdenek bennünket.

*

8. ¹Ezt mutatta nekem látomásban az én Uram, az ÚR: Íme, egy kosár érett gyümölcs! ²Ezt kérdezte tőlem: Mit látsz, Ámósz? Így feleltem: Egy kosár érett gyümölcsöt. Ekkor azt mondta nekem az ÚR: Elérte a vég népemet, Izráelt, többé nem bocsátok meg neki. ³Azon a napon jajgatássá válnak a templomi énekek - így szól az én Uram, az ÚR. Tömérdek hulla lesz mindenütt, csendben rakják le őket. ⁴Halljátok meg ezt ti, akik a szegények vesztét kívánjátok, és ki akarjátok pusztítani az ország nyomorultjait! ⁵Mert így beszéltek: Mikor múlik el az újhold, hogy gabonát árulhassunk, és a szombat, hogy gabonával kereskedjünk, kisebb vékával, nagyobb súlyokkal, és hamis mérleggel csalva, ⁶hogyan megvehessük a nincsteleneket pénzen, a szegényeket egy pár saruért, és eladhassuk a hulladék gabonát? ⁷Megesküdtök az ÚR Jákób büszkeségére: Sohasem felejttem el tetteiket! ⁸Ne rendüljön meg emiatt a föld, és ne gyászoljon minden lakója? Úgy megemelkedik, akár a Nílus, árad és apad, mint Egyiptom folyója. ⁹Azon a napon - így szól az én Uram, az ÚR - naplementét idézek elő délben, és sötétségbe borítom a földet fényes nappal. ¹⁰Ünnepeiteket gyászra változtatom, és dalaitokat siratóénekekre. Minden derékra gyászruhát húzotok, minden fejet kopasszá tesztek, olyan gyászba borítom őket, amilyent az egyszülöttért tartanak. Ilyen keserves nap lesz a végük. ¹¹Jön majd olyan idő - így szól az én Uram, az ÚR -, amikor éhséget bocsátok a földre. Nem kenyérre fognak éhezni, és nem vízre fognak szomjazni, hanem az ÚR igéjének hallgatására. ¹²Támolyognak majd tengertől tengerig és északtól keletig. Bolyonganak, és keresik az ÚR igéjét, de nem találják. ¹³Azon a napon elepednek a szomjúságtól a szép szüzek és az ifjak, ¹⁴akik Samária bálványára esküsznek, és így beszélnek: Dán Istenére mondom! - vagy: A beérsebai útra mondom! Elesnek, és nem kelnek fel többé!

Gyakran szoktunk arról beszélni, hogy az informatikai forradalom korszakát éljük, ami ma még beláthatatlan módon, de mindenképpen alapvetően átformálja a világunkat, s az életünket. Ennek az átformálódásnak a valóságát már sok mindenben látjuk, érzékeljük.

Körülöttünk a teremtett világban, minden a információk áradása segítségével működik. A világ minden részlete hordoz, lead és felfog jelzéseket, s ezek a jelzések működtetik a földünk élő és élettelen jelenségeit. Ilyenkor, pl. tavasszal a nap a melegével, a hosszabb nappalok által, impulzust ad a természetnek, s a növényekben megindul a keringés, a keringés kipattantja a rügyeket... a Nap

sugarai által leadott hatás, információ hatására beindul egy olyan folyamat, ami számunkra a természet megéledésében, majd a később a gyümölcstermésben teljesedik ki. Hazaindulnak a gólyák, a fecskék, s halljuk a cinke énekét a kertekben...

De a természetben, az élővilágban mindenütt felfedezhetők a kódolt, leadott és a megkapott parancsok, információk, amik szabályozzák a világ életét, magát az életet, az élet ritmusát.

A kicsiny búzaszembe bele van kódolva az élete, ami azonnal elindul, kibontakozik, amikor erre megfelelő körülmények alakulnak ki.

Testünkben is jól tudjuk, hogy még a sejtjeink is szüntelen kommunikációban vannak egymással. Így élnek, így védekeznek, vagy sokszor egy rossz kommunikációs folyamat következtében így betegszenek meg.

Az emberi kapcsolatokban, a társadalomban is rendkívül fontos a kommunikáció. A jó indítások, hatások mindig békességet, fejlődést teremtenek, az élet kiteljesedését, örömet. De ha hiányos vagy rossz a kommunikációnk, akkor abból sokféle probléma, betegség, szenvedés származik.

Isten Igéje arra tanít meg bennünket, hogy **a kommunikációnak van egy olyan formája is, amely felülről érkezik hozzánk. Isten szava**, Isten Igéje az, ami felülről érkezik el az életünkhöz. S minden esetben olyan erőt hordozó valóság, amely az életünket formálja, meghatározza. Vannak dolgok, amiket megindít, kibontakoztat, s vannak, amiket megállít, lehetetlenné tesz.

Már a teremtéstörténetben látjuk ezt. Isten szólt és abban a pillanatban, amikor megszólalt az Ő szava, abban a pillanatban mérhetetlen változások mentek végbe a világban. Ugyanezt látjuk az ÓSz történéseiben is. Isten kiválaszt embereket, akiket elindít, akiknek különféle feladatokat ad, s ezek az Igék olyan hatalmas erőt hordoznak, hogy általuk nem csak egy embernek, nem csak a választott népnek az élete változik meg, hanem az egész világ élete is.

Jól tudjuk azt, hogy Istennek a végső időben hatalmasan felhangzott a szava a világ felé. Úgy fogalmazza meg János evangélista ezt az eseményt, hogy: „ **Az Ige testté lett.**”

Jézus Krisztus megjelenésével, Jézus Krisztus által szólt meg az emberiség felé Isten szava. Azt mondta el Isten minden embernek: Én szeretlek titeket. Én veletek vagyok, hogy segítséget adjak számotokra, kimentselek benneteket a

bűnnek, a halálnak az átkából. Térjetez énhozzám és éltek! Azt mondja Isten ennek a világnak: Elérkezett a világ történetének végső korszaka. Ez a világ megállíthatatlanul fut az ítélet felé. Térjetez meg Isten megtartó szeretetéhez, amely képes benneteket kiszabadítani a megítélt világból és megtartani!

Isten szava, ha valakinek a szívéig elér, akkor annak az embernek az életében nagy változások mennek végbe. Az első és legnagyobb változás az lesz, hogy **új életet kap** az Ige felhangzása által.

Augusztinusz jut eszembe, aki úgy élte az életét, ahogyan körülötte ezrek és tízezrek. Élte a maga hiábavaló életét, kicsapongásokban, keresve a testi életnek az örömeit. Abban a pillanatban azonban, amikor Jézus megszólította, és Ő meghallotta Jézus szavát, abban a pillanatban megváltozott a szíve, megváltoztak a vágyai, a törekvései. Betöltötte a szívét egy addig nem ismert csodálatos öröm, boldogság. Így vall az életében végbement változsról: „Íme, szétszóródás volt az életem. A Te jobbod mégis felkarolt Jézus Krisztusban. Felkarolt, hogy átöleljen. - Ó Uram, szolgád vagyok és szolgálód fia. Széttörted bilincseimet. A hála áldozatát mutatom be neked. Szívem és ajkam magasztaljon téged! Mondja minden csontom: Ki hasonló hozzád Uram? Mondják és válaszolj te, szólj immár lelkemnek: A segítséged én vagyok!”

És nem csak Augusztinusznak, hanem sok embernek az életében is végbevitte ezt a változást Isten megszólaló szava. Kiszabadította a halálból, és étellel ajándékozta meg őket.

De Isten hatalmas szava, amikor valakit új életre támaszt, akkor küldetést is ad a számára. Küldi és a küldetésre megerősíti az embert. Ahogyan Pál apostolt, vagy legújabb időnkben Molnár Máriát, Albert Schweitzert, Dobos Károlyt, Dietrich Bonhoeffert, Pilder Máriát, Tüdős Klárát, Müller Györgyöt és sok ismert és ismeretlen szolgát, bizonyágtevőt.

Ahol felhangzik Isten szava ott emberek életre, tevékeny, küldetést kapott életre támadnak fel.

De szólni kell azokról a **szabadulásokról**, amelyek Isten felhangzó szavai által olyan világosan felfedezhetők a keresztyénség történetében. Emberek megszabadulnak szenvedélyek rabságából, félelmekből, reménytelenségből. Betegek gyógyulnak meg a súlyos betegségükből.

Egy egy ébredés nyomán népeknek, országoknak az élete változik meg. Mert Isten szava felébreszti, világosságra vezethet népeket, országokat. És ennek nagyon sok pozitív következménye van minden esetben. Ott, ahol Isten szava megszólalt egy falu, egy város polgáraihoz, ott megváltozott az élet. Megváltozott az emberek egymáshoz való viszonya, megváltoztak az otthonok, megváltoztak az utcák. Mindenütt láthatóvá lett, hogy itt az emberek számára a szellemi sötétségben felragyogott a világosság, és ezáltal minden megváltozott.

Nagyon nagy jelentősége van annak, ha Isten szava valahol szól. A felülről érkező Ige, az Istentől érkező parancs, információ alapvetően megváltoztatja az egyén, a közösség életét.

Éppen ezért nekünk hálát kell adni, ha Isten szavának a megszólalását halljuk, tapasztaljuk. Ugyanakkor teljes szívvel, teljes odaadással imádkozni kell azért, hogy Isten szava szóljon, még hatalmasabban, még hallhatóbban.

Ahogy tavasszal szükségünk van arra, hogy a nap melege beindítsa azokat a folyamatokat, amiből majd gyümölcstermés, élet fakad a számunkra, ugyanúgy szükségünk van arra, hogy Isten Igéje, ereje szíven találjon embereket, elérje a mi életünket és munkálja a változásokat, a pozitív változásokat.

Mi, hitben élő emberek, szolgálói vagyunk Isten Igéjének. Szolgáljuk Őt, hogy megszólaljon, hogy megváltoztassa a világunkat. Felelős, fontos szolgálat ez!

A világ fiai előtt a felülről jövő információ fontossága, ereje, az Isten szavának a megszólalása teljesen ismeretlen. Ők csak emberi módon, emberi síkon látják a világ történetét, a világban végbemenő eseményeket. Természetesen ezek is fontosak, de a felülről érkező hatások mindig új irányt adnak a dolgoknak, alapvetően meghatározzák, formálják a földi életben végbemenő folyamatokat. És minden esetben pozitívan befolyásolják.

Meg kell tanulnunk, és el kell mondani mindenkinek ezt! A fiatalember nagyon jól teszi, ha szorgalmasan tanul, és készül az életre, de jó lenne, ha tudná, hogy szorgalma és felkészülése akkor lesz teljessé, ha Isten szavát meghallja, és Isten Igéje lesz életének az irányítója. A házastársaknak tudni kell azt, hogy nagyszerű dolog az, ha épül a ház, ha a családi otthon szépen felszerelt, barátságos, ha a családi élet jól megszervezett, de Isten szavának meg kell szólalni abban az otthonban, hogy mindaz, amit nagy erőfeszítésekkel, nagy erőbedobással felépítenek, ne legyen egy pillanat alatt semmivé. Mert ha az Úr nem építi a házat, akkor hiába fáradoznak azon az építői.

És ugyanezt lehet elmondani minden területén az életnek. Ha Isten szava, a felülről jövő jelzések, hatások, információk nem szólalnak meg, akkor ott minden eredmény ellenére iszonyatos hiányosságok vannak, és ott nem lehet semmi stabil, biztos, maradandó. Ott minden veszélyben van. Azt tapasztalják az emberek akkor, ha Isten szava nem szól, hogy egy darabig minden megy szépen, látszólag minden gond nélkül és egyszer csak elkezd a mélyből feljönni a nihil, a káosz, egyszerre olyan problémák kezdenek gyötrővé válni, amikre senki nem gondolt, hogy megjelenhetnek. Senki nem tud tenni ellene semmi, mindenki csak rémülten szemléli. Rendet, békességet, örömet, növekedés csak ott láthat az ember, ahol felülről érkezik, szól az Ige, az Isten erőt hordozó szava. Az Isten Igéje kényszerítheti egyedül vissza a káoszt, a széthullást, a békétlenséget a mélybe. Senki, semmi más nem képes erre.

Most olyan korban élünk, amikor Istentől eltávolodott az emberek nagy többsége, nem figyel a felülről megszólaló hangra, nem ér el a szívekig az isteni szó, s ezért rátörtek a világra, a családokra, az emberekre a békétlenségnek, a széthullásnak, a káosznak az erői. A mélyből feltörő gonosz erők szorításától, rombolásától szenved, vergődik a világ.

Pontosan azt az állapotot látjuk ma a világunkban, amit Ámós próféta leír: „... **amikor éhséget bocsátok a földre, Nem kenyérre fognak éhezni, és nem vízre fognak szomjazni, hanem az Úr Igéjének a hallgatására. Támolyognak majd tengertől tengerig, és északtól keletig. Bolyonganak és keresik az Úr Igéjét, de nem találják. Azon a napon elepednek a szomszúságtól a szép szüzek és az ifjak...**”

A világ nem ismeri ezt az Igét, s nem tudja azt, hogy mi a gondja, mi okozza a fájdmát és a szenvedését. Bolyonganak, támolyognak, szenvednek, elepednek a szomszúságtól. A zűrzavar, a tanácstalanság, a sok szenvedés, nyomorúság innen származik. Innen fakad a sok vita, okoskodás, a világ megosztottsága, hiányzik a hangzavarban a felülről megszólaló Ige, isteni Szó.

Ami vigasztaló lehet a számunkra az az, hogy Isten még nem vonta vissza az Igéjét! Az Ő szava még sokfelé hangzik, tisztán és érthetően. Nem jött még el az a nap, amikor Isten szabadjára engedte teljesen az ember elpusztítására kész erőket. Még nem oldotta fel teljesen a szenvedést, gyötrelmet, pusztítást hozó erőket.

Mivel Isten még nem vonta vissza az Ő Igéjét ebből a világból, ezért az a lehetőségünk adva van, mindannyiunk számára, hogy **engedjük az Ő szavát a szívünkbe**. Ez az első, amit meg kell tenni! Engedjük, hogy elérje az Ige a

szívünket. Ha ezt megtesszük, akkor azt fogjuk tapasztalni, hogy az életünkben megerőtlenednek a lentről feltörő, békétlenséget, félelmeket, gonosz indulatokat teremtő erők. Szabaddá leszünk mindettől. Megtelik a szívünk azzal a békességgel, ami Isten ajándéka. Megtelik a szívünk, lelkünk örömmel, az Úrban. Érezni fogjuk, hogy ebben a világban tombol ugyan a gonosz erőknek a sokasága, ez a mi életünket is befolyásolja ugyan, de minket mindebben Isten hatalma őriz.

Másrészt, pedig az a feladatunk, hogy tegyünk vallást Jézus Krisztusról. Mondjuk el mindenkinek, hogy ma még van lehetőség arra mindenki számára, hogy Isten szeretete előtt nyissa meg a szívét. Mondjuk el mindenkinek azt, hogy Isten hívja magához a bűnben, halálban élő embert. Nem akarja azt, hogy emberalatti életet éljen bárki is. Nem akarja a szenvedést, a békétlenséget.

Bátran szóljon a szavunk, a vallástételünk, mert az embernek, ennek a világnak a felülről jövő információra, híradásra van szüksége. Isten Igéjére. Ha nem szólal meg Isten szava, akkor a világ csak azt fogja tapasztalni, hogy hiábavalóság alá vettetett. Foglya a hiábavalóságnak. Minden értelmetlenné válik és céltalanná. Minél jobban szabadulni akar ebből az állapotból, amiben van, annál jobban belegabalyodik, és annál nehezebb lesz a helyzete. Nincs más kivezetető út, egyedül a felülről érkező információ tudja jó irányba fordítani a dolgainkat.

Tudjuk, hogy az emberek nagy többsége ezt nem fogja meghallani, vagy ha meghallja, akkor sem hiszi el. De nekünk nem arra kell figyelni, hogy ki miképpen reagál a szavunkra, hanem azt kell tudni, hogy Isten ránk bízta az evangéliumot, amit hirdetnünk kell.

Azok az emberek, akik nem birka módon élik az életüket, hanem bátrak arra, hogy függetlenítsék magukat az általános gondolkodástól, akik mernek és tudnak értelmesen élni, azok meg fogják hallani sokan azt a szót, amit hirdetünk. Azok közül az emberek közül sokan átélik, hogy Isten szava eléri az életüket és kiszabadítja abból őket, amiben a világ fiai vergődnek. Megszűnik életüknek az éhsége és szomjúsága, megtalálják az Isten országának a gazdagságát és szépségét. Nem támolyognak, és nem bolyonganak tovább. Nem harcolnak értelmetlenül, sok kárt okozva maguknak és másoknak

De az az ember, akinek az életében az Ige, Isten élő szava nem szólal meg, az csak vergődik. Az elveszett ember, mert magát megtartani nem képes. Széthullik az élete, széttépik a mélyből felbukkanó, mindent összezavaró, sötét erők. Lehet, hogy rövidtávon éppen az ellenkezője látszik, de hosszú távon csak a megszégyenülés, a széthullás lehet a gyümölcse annak, ha nincs felülről érkező

szó. Isten szava, erőhatása, szeretete nélkül ennek a világnak, és benne az embernek nincs jövője.

Bárcsak így tudnánk látni életünket, a világunkat terhelő sokféle problémát, gondot. Bárcsak szabaddá lennénk attól, hogy leegyszerűsítsük a dolgokat anyagi és egyéb kérdésekké. Bárcsak teljes erővel szolgáljunk Isten élő szavának, Igéjének a megszólalását, hogy gyógyuljon az életünk, világunk, s legyen több öröm a szívekben, több mosoly az emberek arcán.

*

^{9.1}Láttam az URat az oltárnál állni. Ezt mondta: Üss az oszlopfőre, hogy belerendüljenek a küszöbök, hadd hulljanak a kövek mindnyájuk fejére! Akik megmaradnak, azokat fegyverrel ölöm meg. Nem tud elfutni közülük senki, nem fog megmenekülni közülük senki! ²Ha a holtak hazájába hatolnak be, onnan is kiragadja őket a kezem. Ha az égbe mennek föl, onnan is lehozom őket. ³Ha a Karmel tetején bújnak el, ott is felkutatom, és megragadom őket. Ha a tenger mélyén rejtőznek el szemem előtt, ott is parancsolok, és megmarja őket a kígyó. ⁴Még ha fogságba mennek is ellenségeik előtt, ott is parancsolok, és megöli őket a fegyver. Szemmel tartom őket, de vesztükre és nem javukra. ⁵Ha az Úr, a Seregek URa megérinti a földet, megrendül az, és gyászol minden lakója. Úgy megemelkedik, akár a Nílus; majd leapad, mint Egyiptom folyója. ⁶A mennyben építette meg palotáját, és a földön vetett alapot boltozatának. Szól a tenger vizének, és kiönti azt a szárazföldre: az ÚR az ő neve! ⁷Nem olyanok vagytok-e előttem, Izráel fiai, mint az etiópok? - így szól az ÚR. Én hoztam ki Izráelt Egyiptomból, a filiszteusokat meg Kaftórból és az arámokat Kírből! ⁸Az én Uram, az ÚR szemmel tartja a vétkes országot. Kipusztítom azt a föld színéről! Bár mégsem pusztítom ki egészen Jákób házát - így szól az ÚR. ⁹Mert én parancsolok a népeknek, és megrostálom Izráel házát, mintha rostával ráznák, de egy szem sem esik a földre. ¹⁰Fegyvertől hálnak meg népem vétkesei, akik azt gondolják: Nem ér el minket, és nem talál ránk a veszedelem. ¹¹Azon a napon fölállítom Dávid összedőlt sátorát, kijavítom réseit, helyreállítom romjait, fölépítem, és olyan lesz, mint hajdan. ¹²Birtokba veszik Edóm maradékát és mindazokat a népeket, amelyeket majd rólam neveznek el - így szól az ÚR, aki ezt véghezviszi. ¹³Eljön majd az idő - így szól az ÚR -, amikor nyomon követi a szántó az aratót, a szőlőtáposó a magvetőt. Must csurog a hegyekről, és ömlik a halmokról. ¹⁴Jóra fordítom népemnek, Izráelnek sorsát. Az elpusztult városokat fölépítik, és laknak bennük. Ültetnek szőlőket, és isszák azok borát, kerteket művelnek, és eszik azok gyümölcsét. ¹⁵Elültetem őket földjükbe, és többé nem tépik ki őket földjükből, amelyet nekik adtam. Ezt mondja az ÚR, a te Istened.

Különös fejezete az Ámós könyvének ez a 9. fejezet. Megszólal benne először az ítélet, keményen és nagyon határozottan. Olyan a hangvétele, amelyből azt hallja ki az olvasó, hogy nincsen tovább kegyelem. Isten hosszan tűrt és már elfogyott a türelme. Váratlanul azonban egy új fejezet kezdődik el a fejezeten belül, amelynek címe ez az új fordítású Bibliában: „**Boldog jövő ígérete**”. Ebben a néhány versben nagyon szép kép tárul fel előttünk, annak a jövőnek a képe, amit Isten készít az Ő népének.

Hogyan lehetséges ez a nagy váltás egy fejezeten belül? Mi a magyarázata ennek az ellentmondásnak? Talán azért is fontos erre a kérdésre válaszolni, mert az ÓSz-ben sokszor találkoztunk hasonló váltásokkal, különösen a prófétáknál, de az ÚSz-ben is találkozunk ezzel a fordulattal.

A legegyszerűbb magyarázata ennek az lehetne, hogy a beszédeket vagy maga a próféta jegyezte fel vagy valaki a közvetlen környezetéből, és a feljegyzésben nem lett pontosan elválasztva az egyik beszéd a másiktól. A kézirat másolói pedig nem tudták azt, nem figyeltek fel rá, hogy új fejezetbe, új címet adva, egymástól elválasztva kellene írni a nem összetartozó beszédeket.

Ez a magyarázat azonban számomra nem mindig elfogadható, akkor sem, ha időnként valóban csupán erről van szó.

Arra gondolhatunk ennél a résznél, hogy a Bibliát olvasva felfedezhető, hogy **Istennek ígéretei vannak a választottai, az Ő népe számára.** Ábrahám történetében szólal meg határozottan az ígéret: Kelj fel és menj arra a földre, amit én mutatok neked, nagy néppé teszek, a te utódaidban áldatnak meg a föld nemzetségei.

Hasonlóképpen szólalnak meg Istennek az ígéretei a következő nemzedékekben, a következő időkben. A választott népnek el kell indulnia az Isten ígéretei felé, hogy birtokba vegye azokat. Ezt látjuk az Egyiptomból történt elindulásnál, a honfoglaláskor, majd később is, egészen az ígéretek végső beteljesedéséig, Jézus Krisztus megjelenéséig.

Isten ígéretei felé úgy halad Isten népe, hogy meg kell szabadulnia attól, amiben addig élt, ítélet alá kell kerülni mindannak, ami addig jellemezte az életét. **Csak a régítől megszabadulva lehet előre lépni az Isten útján.**

Ezek a továbblépések sokszor csak kemény ítélet által lehetségesek. Gondoljunk, pl. arra, hogy Egyiptomból úgy kell kijönni Izráel népének, hogy mindent ott kell hagynia, amiben addig élt. Fel kell adni azt a viszonylagos biztonságot, amiben él, s vállalnia kell a pusztai élet bizonytalanságát Isten ígéretének teljesedéséért.. A pusztai vándorlás alatt többször sújt le Istennek az ítélete, hogy a nép haladni tudjon az ígéretek felé. Ahhoz, hogy megnyerje az ígéretet, arra van szükség, hogy az első generáció kihaljon, mert az nem alkalmas arra, hogy az ígéretek örökölje. Még túl erősen kötődik az egyiptomi múlthoz. Az alkalmatlan generációnak el kell tűnni ahhoz, hogy megtörténhessen a honfoglalás, beteljesedjen az, amit Isten ígért.

Az ítélet azért sújt le Isten népére, mert csak így lehet előre lépni, és így lehet részesülni Isten ígéretében.

Itt az Ámós könyvének ebben a fejezetében is ezt érzékelem. Felhangzik a kemény és kérlelhetetlen ítélet, hogy felhangozhassék a boldog jövő ígérete.

Isten kínálja az Ő gazdagságát, ajándékait, szólnak az Ő ígéretei, de ahhoz, hogy amit Isten ígér, megvalósuljon, ahhoz az embernek szabaddá kell válnia teljesen a régítől.

A próféták fogalomtárában sokszor felhangzik a „**maradék**”, fogalma. Isten megítéli az Ő népét, csak a maradék tartatik meg. A régi felett elhangzik az ítélet és végbe is megy, csak egy kicsiny, kezdetleges sarj által újul meg Isten népe, s az nyeri el az Isten ígéreteit.

Az özönvíznél mindenki elpusztul, csak Noé és családja marad meg. Ők a maradék, akiken át Isten készíti a jövőt az emberiség számára.

Ha az ÚSz-i kijelentésre gondolunk, akkor azt fedezhetjük fel, hogy Jézus Nikodémusnak azt mondja, hogy: **Szükség néktek újonnan születnetek! Mert, aki nem születik újonnan, az nem mehet be az Isten országába.**

Keresztelő János keresztsége is azt fejezi ki, hogy a régi embernek meg kell halni és egy új embernek kell feltámadni, aki az Isten uralmában tud és akar élni.

Pál apostol azt mondja a római levélben: „.. nem tudjátok, hogy mi, akik a Krisztus Jézusba kereszteltettünk, az Ő halálába kereszteltettünk? A keresztség által ugyanis eltemettünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsőségére, úgy mi is új életben járjuk.”

Egyértelműen szól Isten kijelentése hozzánk arról, hogy Istennek a Jézus Krisztusban adott minden ígérete akkor lesz valóság az életünkben, ha a régi életünk ítélet alá kerül. A régi nem örökölhet semmit.

Az örök élettal kapcsolatosan is azt mondja az Ige: Tudjuk pedig, hogy a mi földi sátrunk összeomlik, de Istennél van épületünk, örökkévaló mennyei házunk. Itt is az ítélet által nyílik ajtó az ígéret felé.

Személyes életünkre nézve ez azt jelenti, hogy Istennek a Jézus Krisztusban adott szeretete, kegyelme, az Őbenne adott ajándékok, akkor jelennek meg az életedben, ha az az élet, amit eddig éltél Jézus Krisztussal együtt megfeszítetik és elkezdődik egy új élet általa, vele. A régit fel kell, hogy váltsa az új, mert kettős életet nem lehet élni. Ha valaki megpróbálja, akkor azt fogja tapasztalni, hogy az új nem kezdődött el. Ábrahám nem alkudozhatott Istennel, hogy: Uram, Te itt is nagy néppé tudsz engem tenni, miért menjek el veszélyes utakon távoli vidékre?! Izráel népe sem kérhette Egyiptomban azt, hogy Isten az ígéreteit helyezze át a Gósen földjére. Az új akkor adatik, amikor a régi felett elhangzik az ítélet és végbe is megy!

Isten a napokban azt az Igét adta elém, amit Jézus mond a Hegyi Beszédben: **„Nem mindenki megy be a mennyeknek országába, aki azt mondja nékem: Uram! Uram! Hanem csak az, aki cselekszi az Istennek akaratát.”** Az „Uram! Uram!” az a magatartás, amelyik nem képes elengedni azt, amit a kezében tart és nem képes magát szabaddá tenni a mennyek országára. Mert a mennyek uralma itt van, készen van mindazok számára, akik hajlandók belépni a Jézus Krisztus által nyitott ajtón. Abban a pillanatban, amikor Isten akaratát kezded követni és nem a magad akaratát, abban a pillanatban érezni fogod, hogy Isten országának az erői körülvesznek és betöltenek, abban a pillanatban kezded érezni azt, hogy érvényesülni kezd az életedben Isten országának rendje az életedben és megjelennek benne Isten szeretetének ajándékai.

Nem könnyű elindulni. Éppen ezért a Bibliában azt látjuk szinte mindenütt, hogy aki elindul, az azonnal elindul. Nem tanácskozik testtel és vérrel, hanem abban a pillanatban, amikor Jézus szava felhangzik: Jer és kövess engem! - akkor mindent otthagya és megy Jézus után. Csak ezzel a határozottsággal lehet elindulni Isten ígéreteinek az elfogadására. Aki nem így indul el, az általában csak Uram! Uram!-ozik, majd azt is abbahagyja.

Segítség az elindulásban az, hogy Jézus Krisztus maga szólít meg bennünket. Az Ő szavában erő van, nem olyan erőtelen, mint az emberi szavak. Csoda az, amikor egy ember az Ő szavát meghallva bátran, határozottan elindul.

De segítséget jelent az is az indulásnál, hogy Isten ígéretei olyan fantasztikusan gazdagok. Milyen bátorítóan is hangozhatott az Ámós próféta által meghirdetett ígéret: **„Eljön majd az idő - így szól az Úr -, amikor nyomor követi a szántó az aratót, a szőlőtaposó a magvetőt. Must csurog a hegyekről, és ömlik a halmokról.... „**

Ha a Bibliát olvassuk, akkor azt látjuk, hogy az ítélet és az ígéret folyamatosan jellemzi Isten népének az életét. Úgy fogalmazhatjuk meg ezt, hogy van egy olyan nagy távlat, amit Isten megnyit az ember előtt, az üdvösségnek, a teljes szabadulásnak a távlata. De a nagy távlat felé vezető úton vannak kisebb lépések, amiknél ugyancsak érvényesül ez a törvényszerűség: Elhagyni a régit és elkezdni valami egészen újat.

Jézus elhívja a tanítványait, akik boldogan követik Őt. Nagypénteken és húsvétkor a tanítványok életében végbemegy egy váltást, amit nem könnyű átélniük. Pünkösdkor lesz teljessé ez a váltás, ahol a tanítványok már mennyei erővel megerősítve elindulnak, hogy Jézus uralmáért küzdjenek, és Jézus uralma alá vonják az egész világot. Tudjuk azt, hogy a zsidó hagyományokkal való szakításuk sem egyszerű. Itt is el kell fogadniuk azt, hogy a régi ítélet alá került és elkezdődött valami új. Ha nem tudták volna feladni a régi szokásokat, hagyományokat, akkor megállt volna a munkájuk. Csak úgy tapasztalják a mennyek országának valóságát, erőhatásait, ha Isten akaratát megértik, és bátran cselekszik azt.

Mi emberek arra törekszünk, hogy az életünket fokról fokra építsük fel. Próbálunk minél kényelmesebben, komfortosabban berendezkedni ebben a világban. A megszokottban érezzük magunkat jól, biztonságban. De tudomásul kell venni azt, hogy a mi életünk törvénye az, hogy amikor valami elkészült, akkor az már alkalmatlanná is vált. Újra kell kezdeni mindig az építkezést. Ezekben a váltásokban más lesz az életünk minősége, másképpen jelennek meg a feladatok, a lehetőségek.

Olyan ez, mint a gyermek növekedésekor végbemenő változások. Életkoronként új feladatok, új célok a jellemzőek. Az a jó, ha a gyermek fokozatosan érik, növekszik a felnőttkorig.

Vagy példának hozhatnám fel azt a jelenséget, ami a mai fiatalok számára már természetes, hogy életükben rugalmasan kell tudni alkalmazkodni újabb és újabb feladatokra, munkákra. Készen kell lennie arra, hogy a régi ismereteket kiegészítse újakkal, mert a régi már nem használható.

Hajlamosak vagyunk arra, hogy visszasírjuk a régi időket, fárasszuk azzal magunkat és egymást, hogy hogyan volt régen. De tudomásul kell venni azt, hogy az életet az éli jól, aki azt tudja mondani, amit Pál apostol mondott: „... **egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Jézus Krisztusban adott jutalmáért.**”

A hátra tekintgető ember elvéti a célt, nem tud belefeszülni abba az igába, amit Isten adott számára. Lót felesége sóbálvánnyá válik, amikor visszatekint Sodomára, és nem menekülhet meg Isten ítéletétől.

A hátra tekintgető ember, aki mindig azt nézi, hogy hogyan tarthatja meg azt, ami volt, hogyan menthet meg életéből legalább egy egy darabot, az sokszor nem is tudja azt, hogy mi az, amire figyelnie kellene, annyira el van foglalva a régivel. Tartja a régit és nem teszi azt, amit tennie kellene, mert fel se fogja.

Sokszor lehet ez az érzésünk a keresztyén élettel kapcsolatosan, az egyház életével kapcsolatosan. Istennek ígéretei vannak számunkra, feladatot adott nekünk, de mivel őrizzük a múltat talán fel sem fogjuk, hogy mi lenne a feladatunk. Így aztán nem is gondolkodunk arról, hogy hogyan kellene a feladatot elvégezni, hogyan kellene tovább jutni az úton. Ez nagyon veszélyes állapot, mert esetleg ítélet alá kerülünk a régivel együtt.

Ebben az állandó változásban, amikor a régit Isten alkalmatlannak ítéli és el kell fordulni tőle, akkor nagy erőforrás számunkra, hogy tudhatjuk, hogy Isten gyermekei vagyunk. Izráel népének a sokféle változásban a megmaradását az a tudat segíthette, hogy Isten választott népe. Minket is ez a tudat erősíthet, hogy Isten gyermekei vagyunk. És az, amit Ők is átéltek, hogy velünk van a mi Urunk. Nem hagy magunkra bennünket. A változások között az Ő személyes jelenléte biztosíték arra, hogy van megmaradás. Bátran mondjuk ki azt, hogy: **Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.** Őbenne nincs változás, sem változásnak árnyéka. Az Ő hűsége, szeretete, változhatatlan ígéretei bátorítanak bennünket arra, hogy vállaljuk bátran életünkben a változásokat. Ne sajnáljuk azt, amit Isten megítél, amit alkalmatlannak tart, és nem félünk attól, amit Ő mutat, amit feladatként kapunk Tőle.